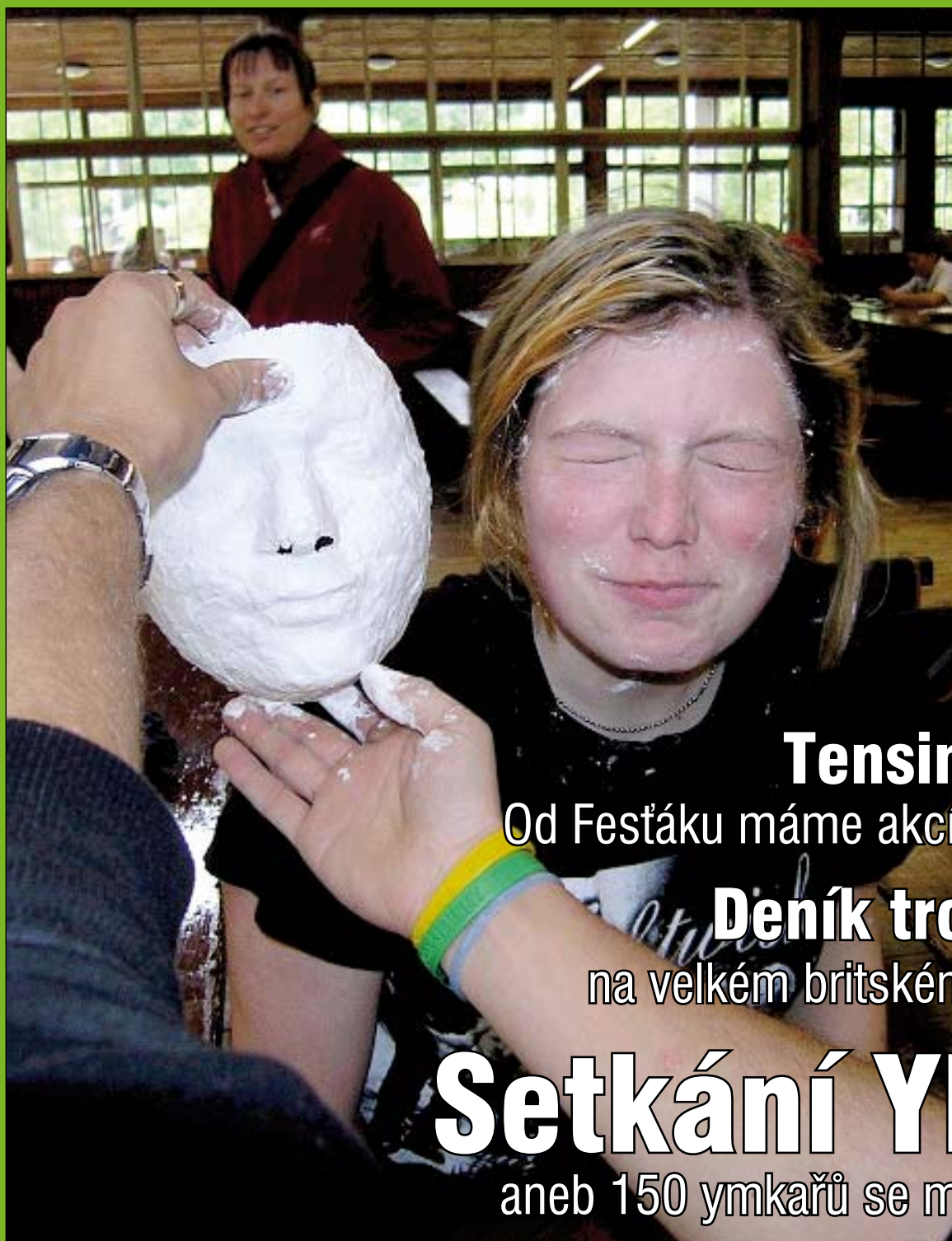

PROTEIN

časopis YMCA v ČR, 2/2009, ročník XI

Tensing Praha

Od Festáku máme akcí jako máku!

Deník trosečníka

na velkém britském ostrově IV

Setkání YMCA

aneb 150 ymkařů se mělo báječně

PROTEIN

časopis YMCA v České republice
Ročník XI, 2/2009

Prázdniny!!! Blbneeeeeeeeeeeeeem...!!!

REDAKCE

Jaroslav V. Hynek
Aneta Hynková

SPOLUPRACOVNÍCI

Vojtěch Berger
Gabriela Boková
Štěpán Černý
Pavel Hušek
František Kroužil
David Strádal

TISK

Josef Sedláček - Sprint servis
Papírenská 25, Praha 6

ADRESA REDAKCE

Protein
YMCA v ČR - ústředí
Na Poříčí 12
115 30 Praha 1
telefon: 224 872 004
e-mail: protein@ymca.cz
website: <http://www.protein.ymca.cz>

Právo redakční úpravy vyhrazeno.
Články neprocházejí žádnými korekturami.

Registrační číslo MK ČR E 14324
Uzávěrka: 20. 6. 2009
Uzávěrka příštího čísla: 20. 9. 2009

Young Men's Christian Association

„Aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)

YMCA je křesťansky orientované, dobrovolné, nepolitické a neziskové sdružení, které usiluje o plnohodnotný život mladých lidí.

Jméno YMCA je zkratkou anglického názvu „Young Men's Christian Association“, jehož českým ekvivalentem je dnes pro YMCA „Křesťanské sdružení mladých lidí“.

YMCA vznikla v roce 1844 v Londýně a v České republice (tehdejším Československu) začala působit v roce 1919.

Dnes je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která ve 124 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla, prostřednictvím společenství a programů otevřeným všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického či náboženského přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností.

YMCA je hnutím služby a pomoci. Po celém světě má asi 45 milionů členů.

V České republice pracuje YMCA ve 26 pobočkách, které jsou kolektivními členy YMCA v ČR. Jsou to:

Oikumené – Akademická YMCA, YMCA Braník, YMCA Brno, YMCA České Budějovice, YMCA DAP, YMCA Děčín, YMCA Hradec Králové, YMCA Husinec, YMCA Jindřichův Hradec, YMCA Klatovy, YMCA Letohrad, YMCA Liberec, YMCA Setkání, YMCA Mělník, YMCA Neveklov, YMCA Olomouc, YMCA Orlová, YMCA Ostrava, YMCA Ostrava-Poruba, YMCA Praha, YMCA Strmilov, YMCA Třebíč, YMCA Třebechovice, YMCA T.S., YMCA v Ústí nad Labem, YMCA Znojmo a YMCA Živá rodina.

Milí čtenáři,

druhá výživná dávka bílkovin v tomto roce přece jen přišla. Snad vás zastihla ještě těsně před kolapsem z nedostatku této základní složky výživy. Může to být ale paradoxně dobrý signál, neboť se říká, že je třeba odrazit se ode dna. Snad to tedy byl právě tento okamžik.

V letošním roce bychom chtěli vydat ještě dvě čísla, čímž bychom docílili periodicitu Proteinu jako čtvrtletníku. Snad se to tedy s pomocí vašich příspěvků, na které máte určitě přes prázdniny spoustu materiálu z vašich zážitků – táborů, výletů, cest či plánů na další školní rok, podaří. Neváhejte zvětšit své akce, prožitky či nápady formou článku do dalšího čísla!

František Kroužil se ujal role „sháněče a motivátora“, abychom měli dost materiálu na vydání vždy dalšího Proteinu. Uvnitř čísla tedy najdete výsledek jeho laskavého snažení. A výsledek je zase zajímavý, čtivý, široký, nápaditý, inspirující... Škoda jen, že přísun podobně výživných věcí není pravidelný, spontánní a častější.

Hned v úvodu je super zpráva – YMCA Znojmo je opět mistrem České korfbalové extraligy a dorostenci YMCA Znojmo obsadili druhé místo ve své soutěži. Utkání bylo napínavé a strhující, navíc se šťastným koncem, takže zbývá jen GRATULOVAT!

Asi jedna z nejlepších akcí v historii české YMCA proběhla letos v květnu na Masarykově táboře YMCA na Sázarvě u Soběšína. Velké Setkání YMCA 2009 nadchlo všechny zúčastněné, článek o něm tedy nemůže chybět.

A pak už to následuje v rychlém sledu, něco ze zahraničí – zážitky Vojty Bergera z Islandu a husineckých ymkařů z Paříže, také něco o TenSingu nechybí, je tu také voňavý a kořeněný příspěvek o setkání dobrovolníků a zaměstnanců YMCA Praha, ale také zcela zásadní článek o kolébce volejbalu, kterou byla samozřejmě YMCA, a novinkou je fejetonek. Pak nějaká ta pozvánka, informace... Zkrátka jako obvykle...

Pěkný zbytek léta! A číňte si z něj zápisky přetavené do článků je Protein rád zpřístupní ostatním.

J. V. Hynek

Hlavní příspěvky

- 2 Ohodnocení ČOV trenérka roku 2008**
Jaroslav V. Hynek
- 3 YMCA Znojmo obhájila titul!**
Jaroslav V. Hynek
- 4 Setkání YMCA 09**
Jaroslav V. Hynek
- 8 YMCA v Holyoke. Kolébka světového volejbalu**
František Kroužil
- 11 Bonsoir mademoiselle Paris**
Miroslav Pecha
- 14 Island očima Vojty Bergera**
Vojtěch Berger
- 17 Deník trosečníka IV**
Aleš Jakubec
- 20 Tensing Praha**
David Strádal a TS Praha
- 22 Jak jsem našla domov bezdomovci**
Renata Francová
- 23 Vůně koření**
Julie Nepustilová
- 26 Víkendovka TS Mělník v Libici**
Eliška Venglařová
a mnoho jiného...

Ohodnocení Českým olympijským výborem trenérka roku 2008

V úterý 31. března 2009 v 11 hodin převzaly nejlepší tuzemské trenérky a cvičitelky z rukou předsedy Českého olympijského výboru Milana Jiráska ocenění. Byla mezi nimi i úspěšná trenérka korfbalu TJ Znojmo MS YMCA Lenka Dančová. V letech 1979–1986 se věnovala plavcům, korfbalisty trénuje od roku 1992.

Proč se zabýváte trénováním dětí a mládeže a ne seniorů?

Jsem trenérkou mládeže, protože má náš sport velký nedostatek trenérů v této věkové skupině. Druhým rokem netrénuji nejstarší tým korfbalistů. Myslím si, že náš extraligový tým je po 17 letech tréninků schopen úspěšně reprezentovat Znojmo i bez mé pomoci.

Jako tým již umí toho tolik, že dokáže i letos obhájit titul mistr ČR. Proto se plně věnuji mladším generacím, aby nezanikl tak úspěšný sport na Znojemsku. Nyní trénuji dva dorostenecké týmy (extraligový a tým 1. ligy) a většinu žákovských týmů. Dále se nejméně 10 let věnuji přípravě dorostenecké a žákovské reprezentace v ČR.

Co považujete za největší úspěch korfbalového klubu TJ Znojmo MS YMCA?

Za největší úspěch považuji sezónu 2004/2005, kdy moji svěřenci získali všechny tituly mistr ČR ve všech věkových kategoriích, od extraligy až po ty nejmladší. Tímto úspěchem se můžeme pyšnit pouze my ve Znojmě.

Dále, že jsme na mezinárodních utkáních získali v roce 2003 a 2005 1. místo vicemistrů (obdoba UEFA ve fotbale) a dvakrát druhé místo na Světovém poháru do 19 let, kde byla víc jak jedna polovina hráčů z klubu Modrých slonů. Mým spolutrenérem je syn Aladár Dančo. Korfbalový klub má i mno-

FOTO: YMCA ZNOJMO

ho dalších úspěchů na mezinárodních kolbištích. Když jsme začali počítat všechny tituly mistr ČR, které naši svěřenci získali, tak nás to zaskočilo. Bylo to celkem 34 titulů mistr ČR. Proto získané medailové umístění a trofeje jsme se raději nesnažili spočítat.

Zdroj: www.sportmagazin.cz

Lenka Dančová je trenérkou korfbalu od roku 1992 v klubu TJ YMCA Znojmo. Plně se ve své trenérské činnosti věnuje mladé generaci.

Za největší úspěch považuje sezónu 2004/2005, kdy její svěřenci získali všechny tituly mistr ČR ve všech věkových kategoriích od extraligy seniorů až po žactvo.

V mezinárodních utkáních získali v letech 2003–2005 první místo v Evropské lize vicemistrů a dvakrát druhé místo ve Světovém poháru do 19 let.

Pokud spočítáme všechny tituly mistr ČR, které její svěřenci získali, dojdeme k ohromujícímu číslu 34 titulů.

Zdroj: www.olympic.cz

V novodobé historii YMCA je ocenění Lenky Dančové titulem trenérka roku 2008, uděleným Českým olympijským výborem, zcela mimořádnou událostí.

Gratulujeme a děkujeme za skvělou reprezentaci YMCA!

**Michael Erdinger
generální sekretář YMCA v ČR**

FOTO: J. V. HÝNEK

YMCA Znojmo obhájila titul!

Korfbalisté YMCA Znojmo v sobotu 25. 4. 2009 získali na domácí půdě titul mistrů České korfbalové extraligy. Gratulujeme! Trojice nadšených fanoušků z ústředí YMCA v ČR jelo naše korfbalisty povzbudit, tak si můžete přečíst pár základních informací o tomto úžasném úspěchu.

Finálové utkání s Českými Budějovicemi začalo opatrným oťukáváním, které však trvalo jen pár minut, pak náš tým nasadil k trháku a dostatečným rozdílem v počtu střelených košů mohl hrát v pohodě. K závěru utkání se budějovičtí dotahovali a krásný zápas skončil 14:12.

Ovace fanoušků patřily vítěznému týmu YMCA Znojmo, ale určitě si poděkování zaslouží za celoroční podporu i oni sami a všichni další, kteří korfbalu v YMCA Znojmo pomáhají.

Na celý zápas se můžete podívat na internetu na adrese: http://ostatni-sporty.tvcom.cz/video/1937_t1-tj-znojmo-ms-ymca-vs-kcc-sokol-ceske-budejovice-25-4-09-od-16-30-finale-ceske-korfbalove-extraligy.htm. (Samotný zápas začíná až v 15. minutě přenosu.)

Také ve finálovém zápase dorostenců hrál tým YMCA Znojmo. I přesto, že za naše družstvo hráli podstatně mladší hráči a objektivně by se dalo říct, že rozhodčí příliš objektivní nebyl, tak naši hráli moc pěkně a pokud vydrží, tak příští rok budou mít opět našlápnuto k titulu. Gratulujeme k zisku stříbrných medailí!

Bylo by skvělé, kdybychom se mohli jako ymkaři domluvit a příští rok se sjeli podpořit alespoň na finále náš tým YMCA Znojmo z různých Ymek v republice. Včas všem vyšleme zprávu. A o tom, že by se finále 2010 odehrálo bez naší účasti, ani neuvažujeme... Proč mě to vlastně vůbec napadlo? ;-)

J. V. Hynek

Setkání YMCA

Po několika letech půstu se všemkařský lid dočkal opět velkého společného setkání, které proběhlo 15.–17. 5. 2009 v Masarykově táboře YMCA u Soběšína. Zúčastnilo se ho 141 ymkařů z 13 lokálních Ymek.

Napsat něco o akci, která byla po všech stránkách vynikající, je velmi obtížné, protože začínat každou větu slovy: Nejlepší na celé akci bylo... je dost nudné. Takže se prosím smiřte s touto skutečností hned na začátku, jaksi globálně – celé Setkání YMCA 2009 bylo moooc vydařené! Dál už tedy jen faktograficky...

Vždy čas od času jsme zaslechli i si sami na ústředí YMCA v ČR uvědomovali, že „by bylo dobré udělat zase nějaké větší setkání českých ymkařů“. A tak jsme se do toho pustili. Začali jsme odhadem počtu účastníků, tipli jsme 50, a tak se pod velením Julie Nepustilové začal scházet přípravný tým a pomalu připravoval termín, program, rozpočet a všechny ostatní náležitosti akce. Největší problém byl asi s názvem. Po snad stovkách roztodivných i kulantních jsme zůstali u prostého Setkání YMCA. Dobré ne? ;-)

Přípravný tým se tedy pustil do práce a navrhl pěkný program i personální zajištění jednotlivých aktivit a workshopů, vše probíhalo v poklidu až do dne uzávěrky přihlášek, neboť se přihlásilo neuvěřitelných 150 ymkařů. Museli jsme tedy poněkud nafouknout a rozšířit program a dostali jsme strach z toho, jak se vše na místě zvládne.

Tábořiště Masarykova tábora YMCA na Soběšíně přivítalo v pátek odpoledne hlavní organizátory pěkným počasím. Zanedlouho se začali objevovat i první účastníci a na večeri už byl tábor zaplněn. V takovém počtu bylo potřeba vymyslet nějaký způsob seznámení se navzájem. To bylo zajištěno vtipnou centrální prezentací jednotlivých lokálních Ymek promítanou na velké prostěradlo v jídelně. Kromě jiného jsme mohli zjistit, že YMCA je v různých místech naší země velice pestrá a rozmanitá. Poté se rozjel koncert TenSingu Praha, který byl živý jako vždy.

Hlavním dnem Setkání byla sobota. Od rána až do večera byla plná nejrůznějšího programu – ranního cvičení těla (rozcvička) i ducha (biblické zamyšlení) a dále to byla spousta paralelních workshopů (výtvarný, pěvecký, lezecká stěna a jiné lanové aktivity, diskuzní, žonglovací...) zkrátka široký výběr, ze kterého si mohl vybrat každý. Kupříkladu žonglování mělo velký úspěch. Každý se snažil přijít na kloub tomu, jak těmi neposednými pomůckami točit či házet tak, aby to přineslo kýžený efekt, a nutno říci, že některým se to moc dařilo, i když to zkoušeli poprvé. Asi nejatraktivnější disciplínou však

bylo lezení po pronajaté velké mobilní lezecké stěně. Byla vytížená prakticky nepřetržitě a to lezci věku raně dětského až po ty hodně dospělé. Hravost však prokázali všichni. Nabito bylo také na výtvarných workshopech, kde bylo možno tvořit nejrůznější věci – například pomalovat si vlastnoručně tričko či hedvábný šátek, nebo ozdobit květináč ubrouskovou technikou. Některé (a musím říct, že většina) kousky byly opravdu

FOTO: J. V. HÝNEK

nádherné. Opět se ukázalo, že kreativita je doménou ymkařů. Aby se mohli těchto košatých aktivit účastnit opravdu všichni, tedy i rodiče, byl pro malé děti zajištěn samostatný program. Dobrovolnice z mateřských center tak s dětmi malovaly, zpívaly či jinak udržovaly úsměv na jejich rtech. Navíc byly všechny aktivity samozřejmě zcela dobrovolné, takže kdo chtěl, mohl si vyjít na procházku do lesa nebo zajezdit na lodičkách po řece Sázavě, která tábořem protéká. Vše probíhalo v pohodovém duchu, všichni byli ukázněni, ochotní s čímkoliv pomoci. Byla to první akce v tábořišti v tomto roce, a protože je naše, tak jsme pomáhali např. přesunout těžká mola pro přistávání lodiček na vodu, k čemuž je třeba hodně silných a ochotných chlapů – což se ukázalo, že v YMCA máme! ;-)

Na Setkání mohl člověk zažít také vyprávění dobrovolníků, kteří byli na Evropské dobrovolné službě v různých zajímavých zemích, ale také ymkařských seniorů – vzácných lidí, kteří jezdili právě na Masarykův tábor YMCA na Sázavě před více než 80 lety (nejde o překlep, skutečně jeden z nich byl na táboře už v roce 1928, viz další článek v tomto čísle), zkusit si vysypat obrazec z rýže, udělat si sádrovou masku obličejem, seznámit se s neuvěřitelnými pomůckami pro nevidomé, zahrát si výborně vymyšlenou velkou ymkařskou hru. A mezi tím vším se seznámit se spoustou nových zajímavých lidí, zjistit, že ta naše lokální YMCA je sice bezva,

ale je jen lokální Ymkou, ale v různých dalších městech jsou jiné (a třeba úplně jiné) Ymky, kde jsou také milí lidé a dělají zajímavé programy, i když zcela odlišné.

Setkání mělo i mezinárodní rozměr. Díky dlouhodobé spolupráci mezi YMCA v ČR a YMCA Ukrajina byly na setkání i čtyři dívky z Ukrajiny. Jejich YMCA je v lecčems dosti odlišná, a tak se mohly hodně divit, co že to tu v YMCA děláme, ale myslím, že se jim u nás líbilo, protože byly moc usměvavé.

Velký úspěch měla tančírna, pojatá jako pořádný vesnický bál s různými veselými soutěžemi a výukou základních tanců – polka, valčík, mazurka. Byla to velká legrace a myslím, že každý si to moc užil. Méně rozjařené povahy měly možnost posedět u táboráku s kytarou či posedět v čajovně, případně stihnout za večer všechno – i to se některým podařilo. Oba večery končily duchovním zamyšlením právě ve zmíněné čajovně a pokračovaly popíjením mnoha druhů čajů, poslechem pohodové hudby a příjemným povídáním. Někteří se ale těšili také z toho, že se mohou na akci dobře vyspat, neboť v lese, to se to panečku spí... a na zcela nových postelích... úplně spánkové lázně.

Neděle patřila bohoslužbě, hodnocení, děkování, loučení... Myslím, že Setkání ukázalo, že YMCA je stále životaschopná organizace, protože sdružuje otevřené a schopné lidi. A to je možná všechno, co je třeba.

Na závěr už nic psát nemusím, zbytečně bych opakoval jen to, co je napsáno ve druhém odstavci. Bylo to prostě milé, příjemné, pohodové... Zkrátka příště zase! Teď jde jen o to, kdy to „příště“ zorganizovat. Jsou na to různé názory – každý rok? Jednou za dva roky? Uvidíme, ať to ale bude tak nebo tak, těšit se můžeme v každém případě už teď.

J. V. Hynek

Ohlasy účastníků:

- Vše perfektní, velká nabídka, vybral si každý, načerpali jsme novou inspiraci a nápady, seznámili se s novými lidmi.

- Líbilo se mi, že jsem poprvé viděl Masarykův tábor na Sázkavě zaplněn tolika ymkařkami a ymkaři.

- Líbilo se mi, že tady byli lidé mladší i starší. Hodně rodin s dětmi. Organizace super, programy výborné, moc děkujeme!!!

- Bylo to super, bezva lidé! Děkujeme všem za atmosféru a přípravu celého programu. :-)

- Program super – myslím si, že si každý přišel na své – mohl si vybrat, i když někdy je to těžké – bych chtěla být na hodně programech :-)) ... YMCA hra úplně super.

- Úplně profesionální organizace, vše jelo jak na drátkách, v klidu a pohodě. Moc díky!!!

- Líbilo se mi, jak se přípravný tým non-stop o vše a o všechny staral. Program byl velmi pestrý a kvalitní. Vybral si opravdu každý. Výborné, že jste se postarali i o děti. Díky.

- All was better that I was waiting for. The most of all I liked how the workshops were organized... and smiling

people! I have many ideas what I can do in future in my country, in my YMCA. Thanks for all of you! With best wishes, Julie :-)) Welcome in Ukraine!

- Líbilo se mi, že... byla výborná atmosféra, otevřenost, vstřícnost, ochota ukázat a předvést zajímavé aktivity.

- Vše bezvadně klapalo, pořád byla spousta zajímavého programu a po dlouhé době to byla akce, kde jsem nemusela nic organizovat, zařizovat a mohla jsem si jen užívat! (+ obrázek prasete v žitě)

- Připadal jsem si tu jako v ráji. :-)

- Měli jsme se tu naprosto dokonale úžasně!

Zdají se vám všechny podezřele pozitivní? Asi to tak opravdu bylo. Ale ano, jsou lehoučce přebrané. V návrzích na vylepšení se tam objevilo pár drobností, z nichž za zmínku stojí pamatovat na pitný režim... No pak už jen pár drobnouliných připomínek. ;-)

Jednou z aktivit na Setkání byla i velká hra YMCA, která spočívala v obejití několika kontrolních bodů s různými úkoly. Při jejich splnění družstvo ve výsledku obrazně založilo novou pobočku YMCA. Jedním z úkolů bylo i složení oslavné básně z několika zadaných slov pro Lucifera, aby je pustil z pekla k plnění dalšího bodu. Střevo jednoho z družstev se ukázalo být opravdu básnickým: „*Ó vznešené ústříce, lahodné jste velice, k otevření třeba fištrón, k ochucení ještě citrón, a pak hnedka po ránu, nacpu ti je do chřtánu. To je všechno Lucifere, rýmování už nás dere.*“

Za zdárný průběh akce děkujeme především:

- Přípravnému týmu ve složení: Míša Hofmanová, Lída Nepustilová, Katka Bášna Pospíšilová, David Veve Vlašic, Jana Jalovcová, Hančí Fliegerová, Jaroslav Vojta Hynek, Kristina Ambrožová, Miki Erdinger, Julie Nepustilová

- Všem vedoucím workshopů a programů, obzvláště pak Ymkám T. S. a Jindřichův Hradec, které prakticky veškerý svůj čas věnovaly zajištění lanových aktivit

- Všem účastníkům za ochotu kdykoli pomoci

- Fondu rozvoje YMCA v ČR a MŠMT za finanční podporu

- Sponzorům, kteří věnovali materiální vybavení:

Na www.ymca.cz najdete fotogalerii z akce!

Zpráva o Senior klubu YMCA

na setkání všech ymkařských skupin 15.-17. května 2009

Vážení přátelé!

Seniorklub YMCA by vlastně ani do Křesťanského sdružení mladých lidí nepatřil, ale má své kořeny v našem mládí za první republiky, kdy jsme užívali krásné prázdniny v letních táborech YMCA, které byly vzorem táborům v celé Evropě.

Ten, o kterém jsem nejvíc informován, byl tento na Sázavě, který byl založen v roce 1921 a postupně se vylepšoval a rozšiřoval až do kapacity více než 250 chlapců 10 až 18letých v každém ze čtyř dvou týdenních období během prázdnin, takže ho mohlo užít více než 1 000 hochů. K tomu však nedocházelo, protože většina z nich tu trávila více než jedno období. Tábor se, zejména díky vedení zkušeným ředitelem Joe Firstem, neustále vylepšoval jak ve vybavení - lodě všeho druhu, sportovní nářadí, dílny - tak zejména v programu a výchově vedoucích a instruktorů v mnoha oborech.

Denní program v táboře začínal v 7:25 budíčkem, rozcvíčkou a hygienou, pak v 7:50 vztyčením státní vlajky, snídaně a charakterka, 8:20 částečný úklid chat, 8:30 táborové povinnosti - zlepšování a úklid tábora, pomoc v kuchyni, 9:15 volná škola, 10:30 svačina, slunění pokrývek, 11:00 koupání, výuka neplavců, 11:45 úklid chat, 12:45 oběd, 13:15-14:30 odpočinek, 14:30 hry, turnaje, závody, výlety, koupání, sporty, 18:15 stahování vlajky, večere, 20:15 táborové ohně, hudba vážná i veselá, revue, různé programy, diskuse, 21:30 večerka.

Denní program byl podobný jako v jiných táborech, ale měl své přednosti. K těm patřila např. volná škola - volná proto, že každý si mohl vybrat obor podle toho, co se chtěl naučit, jen neplavci si nemohli vybírat až do doby, než složili zkoušku z uplávání 50 m. Ve volné škole byly tyto další obory: styly plavání, záchrana tonoucích, první pomoc, kanoistika, ovládnutí ostatních lodí, stavba stanů, druhy ohňů, zapalování bez sirek, výroby z kůže, dřeva, kovů a hlíny, atletické disciplíny, pravidla a zásady sportovních her - tenis, ping-pong, volejbal, házená, košíková, softbal, fotbal, ragby, golf, cizí řeči. Další předností proti jiným táborech ve světě byl záchranný sbor. Ten byl zaměřen zejména na záchranu tonoucích, aby byla bezpečná i pro zachránce a maximálně účinná pro tonoucího. Tato instituce byla uznávána i v Americe, kde naši členové záchranného sboru měli vstup na plovárny zdarma. Výchova záchranců trvala několik sezon. Od elévů přes juniory, seniory, až po instruktory a kapitány záchranného sboru.

Úklid chat byl pečlivě kontrolován a bodován. Nejlepší chat získala vlajku čistoty a na konci období dort. Dort získali také vítězové mezichatových turnajů ve volejbalu, košíkové, playgroundbalu (softbalu), případně dalších mezichatových soutěží.

FOTO: J. V. HYNEK

Mezi táborové povinnosti patřil také úklid tábora, výpomoc v kuchyni, úprava hřišť, případně úprava příjezdových komunikací, někdy i výpomoc sousedním zemědělcům při sklizni. V horkém suchém počasí se stávalo, že kolem jedoucí parní lokomotivy způsobovaly požáry lesa. Vždy se nám podařilo oheň uhasit. Máme v archivu několik poděkování od vedení ČSD.

Tato blahodárná činnost byla v roce 1940 přerušena na 5 let německou okupací a obnovena teprve v r. 1945, ale jen na 4 roky, protože Československá YMCA byla v r. 1949 tehdejšími vedením státu zrušena.

Několik let po obnovení její činnosti se začali scházet i předváleční účastníci ymkařských táborů a z podnětu Pavla Zajíčka od roku 1995 jezdí jednou v roce alespoň na dva dny zopakovat si své mládí sem do Masarykova tábora YMCA. A to byl základ Seniorklubu YMCA.

Podle tradice vydávají z těchto dvou dnů Almanach s fotografiemi, se seznamem všech účastníků, s jejich adresami a čísly telefonů. Nechybí ani výsledky sportovních soutěží a další příspěvky. Tyto akce Seniorklubu pořádá YMCA Praha.

O životě v Masarykově táboře YMCA se více dozvíte ze zajímavého filmu, který natočil táborník Kaprálek v roce 1938 a který byl již 2x promítán v Čáslavského programu v televizi pod názvem „Ráj chlapců“.

*Honza Vaníček, naroz. r. 1919
Účastník táborů v r. 1928-39, po válce sledoval život tábora z druhého břehu, z Borotína.*

YMCA v Holyoke

Kolébka světového volejbalu

Všechny fanoušky a milovníky sportu na YMCA musí potěšit její dlouhotrvající spojení se sportovní a tělovýchovnou činností (v ČR to dnes, i přes skvělé úspěchy YMCA Znojmo v korbale, platí méně než v době první republiky). YMCA v různých zemích světa od svého počátku podporovala zdravý vývoj lidského těla – vždy provozovala řadu tělocvičen, sportovišť, sportovních škol a sportovních klubů. Ke sportu přivedla mnoho lidí a několik sportovních odvětví dokonce vynalezla. Všiml si toho samozřejmě i Protein a tématu YMCA a sport věnoval dokonce jedno celé číslo (viz Protein 1/2006).

Opravdovým průkopníkem v oblasti vynalézání nových sportů se stala YMCA v USA. V zemi, kde se většinu lidí při vyslovení slova YMCA vybaví právě sport, vzniklo hned několik nových sportovních odvětví, z nichž některé se hrají až dodnes. Nejslavnějším z nich je určitě basketbal, který v roce 1891 vymyslel Kanadán James Naismith ze sportovní školy YMCA ve Springfieldu v americkém státě Massachusetts. O vzniku basketbalu už psal před třemi roky Dominik Zunt, a proto jsem se rozhodl, že napíšu o volejbale, který stojí trochu ve stínu svého míčového kolegy.

Volejbal (odbíjená) byl vynalezen roku 1895 Wiliamem G. Morganem z Holyoke YMCA v americkém státě Massachusetts. V Holyoke YMCA byl také poprvé hrán. Neuvěřitelné je, že již zmíněný basketbal byl vytvořen ve stejném americkém státě, na místě jen deset mil vzdáleném, o pouhé čtyři roky dříve.

William G. Morgan se narodil roku 1870 v Lockportu ve státě New York. Pikantní je, že v mládí studoval právě na sportovní škole YMCA ve Springfieldu (Massachusetts), kde James Naismith roku 1891 vymyslel basketbal. Morgan se s Naismithem znal a jeho úspěšný vynález basketbalu ho motivoval.

Mladý Morgan, který v YMCA Holyoke působil jako ředitel sportu a tělovýchovy, toužil po tom, že vymyslí úplně nový sport, který by splňoval jeho požadavky. Chtěl, aby to nebylo tak tvrdé jako basketbal a hru si mohli užít i starší

členové YMCA, ale zároveň, aby hra vyžadovala určité fyzické a sportovní dovednosti.

Inspiroval se několika jinými sporty a dokázal z nich sestavit to, co si přál. Spojil určité prvky basketbalu, tenisu a házené a povedlo se mu vytvořit bezkontaktní halový míčový sport hraný přes síť, při kterém hrozilo jen málo zranění. Novou hru nazval nejprve mintonette. O rok později se začal používat dnešní výraz volejbal (odbíjená). Stalo se tak poté, co jeden z diváků, Alfred S. Halstead, hru komentoval slovy, že v ní jde hlavně o odbíjení.

Poprvé byla předvedena odbíjená na konferenci pracovníků YMCA, která se konala na podzim roku 1896 na sportovní škole ve Springfieldu. Na každé straně tehdy hrálo 5 hráčů (dnes 6). Hra se na této konferenci velmi líbila, uchytla se a rychle šířila. Firma Spalding vytvořila speciální míč, který odpovídal zvláštním požadavkům tohoto sportu. Roku 1900 se hrálo poprvé mimo hranice Spojených států – v Kanadě.

V roce 1922 se konalo první celonárodní ymkařské mistrovství v této hře. O dva roky později byly do něj připuštěny i týmy mimo YMCA, a vzniklo tak celoamerické volejbalové mistrovství. Roku 1924 ho také Američané pro ukázkou před-

FOTO: ARCHIV AUTORA

„Musím říci hned zpočátku, že jsem neznal žádné hry, která by byla podobná odbíjené, a to, co jsem zavedl, bylo opřeno jen o zkušenosti a pokusy v tělocvičných třídách. Když jsem převzal cvičení (...) musel jsem hledat nějakou činnost, nějakou hru, která by se dala hrát v tělocvičně a byla přitom zajímavá, hlavně rekreačně. Košíková byla již

zavedena, ale vyhovovala spíše mladším cvičencům. Pro starší pak byla příliš namáhavá a ostrá, a tak jsem hledal jinou hru, ve které by nebylo osobního styku hráče s hráčem. Nejdříve mne napadlo přenést do tělocvičny tenis. Ale když jsem uvážil, co všechno tenis potřebuje, jako rakety, míčky, síť a hlavně velkou plochu, a že jen málo hráčů může tenis najednou hrát, upustil jsem od této myšlenky. Ale nepřipustil jsem vynechat síť, která by rozdělovala skupiny hráčů na dvě družstva. Na počátku jsme napjali síť asi 2 m vysoko, tj. nad hlavou dospělého člověka. Zkoušeli jsme hrát duši z míče na kovanou, ale ta byla lehká a příliš pomalá. Tak jsme to zkusili s plným míčem na košíkovou. Ten byl příliš veliký a těžký a hráči nemohli míč dobře ovládat. Bylo mnoho úrazů a zranění, hlavě prstů. Dohodli jsme se s hráči, kterým se hra líbila, na míči, kterého se dnes užívá pro odbíjenou a který nám zhotovila na zkoušku firma Spalding. Během času se pravidla měnila, ale základní myšlenka hry zůstala stejná.“

(Morganův popis vzniku volejbalu z knihy Miroslav Ejem, Vladimír Vydrál (red.), 1921–2001. 80 let organizovaného volejbalu v České republice. Brno 2001 in: České slovo, 16. 8. 1942.)

vedli na Olympijských hrách v Paříži. Po druhé světové válce sláva volejbalu ještě vzrostla, byla vytvořena mezinárodní volejbalová federace (FIVB), konalo se první volejbalové mistrovství světa a roku 1964 se volejbal stal také olympijským sportem. V současné době je velmi populární také plážová varianta volejbalu.

William G. Morgan zemřel roku 1942. V Holyoke, v malém městečku, které proslavil a kde dnes můžete navštívit „Volejbalovou síň slávy“, je po Morganovi pojmenována základní škola. Také cena, která je každoročně udělována nejlepšímu americkému studentskému hráči či hráčce volejbalu, nese Morganovo jméno. Ještě větší radost by Morganovi určitě udělala následující věta. Dnes si sport, který vymyslel, údajně zahraje alespoň jednou týdně více než 800 milionů lidí.

František Kroužil

OIKUMENÉ – Akademická YMCA

pořádá

Retreat

Soustředění naplněné setkáváním,
přednáškami, diskuzemi a novými zážitky

Kam směřuje Evropská unie?

Řečníci:

Ing. Jiří Schneider

programový ředitel Prague Security Studies
Institute, bývalý velvyslanec ČR v Izraeli

Politický vývoj EU a s tím spojené „hodnotové“ a bezpečnostní otázky

Prof. PhDr. Jan Sokol, Ph.D., CSc.

Fakulta humanitních studií UK,

bývalý ministr školství

Smysl a meze evropské integrace

Třetí přednášející bude oznámen později

Ekonomické aspekty daného tématu

30. 10. – 1. 11. 2009

Běleč nad Orlicí – tábor J. A. Komenského

Cena bude oznámena později

V rámci přednášek bychom rádi pokryli témata související s politickým vývojem EU, aktuálními dopady ekonomické krize, suverenity členských států, postavením České republiky v rámci EU (dopady přijetí Lisabonské smlouvy), bezpečností, mezinárodními vztahy EU a samozřejmě související s otázkami identity a hodnot, na nichž je EU postavena.

Na Retreatech je zvykem o problému debatovat z více úhlů pohledu, a to i během sobotního výletu, případně u piva večer.

Těšíme se na Vás! www.akademicka.ymca.cz

Výcvikový program

YMCA of the Rockies, USA

YMCA of the Rockies v USA nabízí 18měsíční výcvikový program. Výborná příležitost pro profesní rozvoj!

Dostupné pracovní (výcvikové) pozice:

- Servis pro hosty: 9 míst
- Servis stravování: 5 míst
- Správa a údržba: 1 místo
- Lidské zdroje: 3 místa
- Příprava programu a rekreace hostů: 5 míst
- Informační technologie: 1 místo
- Umění a kultura: 1 místo

Podmínky:

Excelentní angličtina (slovem i písmem) pro oblast, ve které hodláte pracovat. Žadatelé v oblasti správy a údržby a lidských zdrojů musí mít mezinárodní řidičský průkaz.

Kromě vyplněné přihlášky je třeba dodat 2 reference ze zaměstnání a 1 referenci z rodiny.

Účastnický poplatek: 990 \$ (obsahuje stipendium, poplatek SEVIS pro vyřízení víz, pojištění).

Stipendium: 180 \$ týdně, 3 jídla denně a ubytování zdarma.

Další benefity: Účastníci mohou absolvovat on-line kurzy Cornell University (YMCA of the Rockies zaplatí 100 \$ z celkové ceny 175 \$, účastník platí zbylých 75 \$).

Uzávěrka přihlášek: **1. 11. 2009**

Začátek pobytu: březen nebo duben 2010

Info: www.ymca.cz a kristina.ambrozova@ymca.cz

Bude to husté 2!

Víkend pro otce s náctiletými

Albeřice, Dům setkání

18.–20. září 2009

Po velkém úspěchu prvního kola akce Bude to husté! si dovoluujeme pozvat tatínky s náctiletými na víkendovou akci pod titulem Bude to husté 2! aneb Take nothing for granted (Nic není zaručeno).

Také jste po mnoha opakováních akciček S tebou mě baví svět časem zjistili, že vaše děti opustily věkovou kategorii 7–12 a překulily se výše? Chcete s nimi zažít alespoň tři dny plné překvapení, putování a her? Nejste vy ani vaše ratolesti z cukru a chcete se možná dozvědět něco o sobě a svých dětech? Pak by toto mohla být pozvánka právě pro Vás.

V uvedeném termínu společně vyražme do Krkonošských Albeřic do Domu setkání. Okolní příroda se nám stane hřištěm, trenažérem i bludištěm. Dům setkání nám poskytne zázemí (nocleh a třeba i nějakou tu krmi). Večer pak zaplane oheň nebo zasedneme u krbu, to podle toho, co nám Příroda dopřeje.

Přihlášky tatínků s dětmi ve věku od 12 (opravdu minimální věk, alespoň letos dosažený) do cca 16 let posílejte na email martin@stula.biz. Případné dotazy můžete položit stejnou cestou nebo zavoláním na utřené sluchátko s číslem 774578852. Do přihlášek, prosím, uveďte také případná zdravotní omezení účastníků akce (například diety a podobně). Nepůjde sice o život, ale válení na plážovém lehátku to také nebude. Zdravotní handicap není překážkou v účasti, jen budeme muset některé drobnosti držet v patrnosti. Podrobnější informace typu co určitě (ne)vzít a (ne)zapomenout budou rozeslány přihlášeným dostatečně včas před akcí.

Počet účastníků je omezen, respektive, Dům setkání není nafukovací. Předpokládáme, že počet účastníků omezíme na 16 tatínků plus děti.

Přihlášky a další informace
www.setkani.org

Na setkání s Vámi se těší
Martin Štula a Vojta Brázdil

Bonsoir

mademoiselle

Paris

FOTO: ARCHIV AUTORA

„Mám v kapse jeden frank, jsem nejbohatší z bank nad Seinou...“ zpíval svého času procítěně „Jeňyk“ Pacák ve slavném hitu skupiny Olympic. My jsme – díky pochopení a štědrosti úředníků Jihočeského krajského úřadu (a šikovnosti programového sekretáře :) – měli v kapse přece jen o něco více, když jsme první květnový den vystupovali z autobusu společnosti Student Agency před pařížským nádražím Gare de l'Est.

Byl Svátek práce a naše jednadvacetičlenná výprava vstoupila na půdu jednoho z nejkrásnějších a nejzajímavějších měst světa. Již přesun do hotelu na předměstí Torcy Marne – la Vallée metrem pohybujícím se na pneumatikách Michelin byl pro mnohé z nás zážitkem.

První celý den jsme strávili na kousku (2 000 hektarů) Ameriky v Evropě – **Disneylandu**. Toto místo nenechá patrně nikoho chladným. Buď se zalíbí, nebo vzbuzuje averzi. Pro někoho velký kýč, pro jiného okouzující místo, kde se i dospělý může, alespoň na chvíli, vrátit do dětství. Kousek od každého řekl bych – ale domnívám se, že alespoň jednou v životě by ho měl vidět každý.

Soudíc pak podle rozesmátých tváří si naše skupina pobyt zde přímo užívala, přičemž elán některých dospělých otců a matek zjevně předčil i nadšení jejich ratolestí :).

Druhý den po vydatné snídani a společné modlitbě jsme ve stanici **RER (Réseau Express Regional** – rychlíkové metro) **Torcy** prošli turnikety vstříc novým zážitkům. Naším prvním cílem byla futuristická čtvrť **La Défence** představující architektonický průlom z 20. do 21. století. Jakýsi pařížský **Manhattan** s dominantní stavbou **La Grande Arche** – obrovskou (výška 110 m, šířka 106 m, váha 300 000 t) triumfální bránou věnovanou „lidskosti a bratrství“. Dalším zastavením na naší cestě bylo nejchaotičtější místo Paříže – **Place Charles de Gaulle** s proslulým Vítězným obloukem (**Arc de Triomphe**) uprostřed. Ten nechal stavět Napoleon po svém vítězném rakouském tažení v roce 1806, ale paradoxně pod ním projížděl pouze jednou, když v roce 1840 byly jeho tělesné pozůstatky převáženy z ostrova sv. Heleny. My jsme vystoupali cca 284 schodů na vyhlídkovou plošinu a kochali se snad nejkrásnějším pohledem na Paříž. Eiffelovu věž (**Tour Eiffel**) nebylo možné při naší pouti městem vynechat. Když geniální inženýr Gustave Eiffel začal v roce 1886 s její stavbou, měl v zásuvce již připravený

plán na stržení této provizorní konstrukce. Je až s podivem, kolik odpůrců tato originální a krásná stavba ve své historii měla – když byl jeden z jejích největších kritiků, spisovatel Buy de Maupassant, spatřen v restauraci Jules Verne ve druhém poschodí věže a dostal otázku, proč navštívil stavbu, proti které tak brojí, odpověděl, že je to jediné místo v Paříži, odkud se na tu šerednou věc nemusí dívat. ;) „Eiffelovka“ je prostě nejznámějším symbolem měst, který ročně navštíví kolem pěti milionů lidí. Žel, my nabyli dojmu, že většina z nich přijela právě v těchto dnech: neuvěřitelně dlouhé fronty k pokladnám se nepřehledně proplétaly a přestávalo být jasné, kde která z nich začíná a kde má konec. Po krátké poradě a odpočinku na trávníku u jednoho z jejích pilířů jsme se proto rozhodli tyto fronty nijak neprodlužovat a dali přednost příjemné okružní plavbě vyhlídkovou lodí po Seině, při které jsme si během hodiny pohodlně prohlédli všechny pamětihodnosti stojící na levém i pravém břehu řeky včetně slavné sochy Svobody, podle které **Gustave Eiffel** vytvořil její větší a ještě slavnější repliku, stojící dnes na ostrově Svobody před vjezdem do přístavu v New Yorku.

Z přístaviště výletních lodí u **Pont d'Alma** naše kroky zaměřily k **Louvre**. Cesta k němu vedla přes dolní část nejznámější pařížské třídy – Elysejských polí (**Avenue des Champs - Ellysées**), rušné náměstí Svornosti (**Place de la Concorde**) s 3 000 let starým obeliskem z egyptského Luxoru (právě na tomto náměstí stála v době Francouzské revoluce gilotina, pod níž skončila v roce 1757 královna **Marie Antoinetta**) a krásné Tuilerijské zahrady (Jardin des Tuileries) s jezírky, záplavou květin a nejstarším vítězným obloukem (**Arc de Triomphe du Carrousel**) v Paříži.

Louvre byl mezníkem tohoto dne. Toto největší muzeum na světě, jehož rozsáhlý komplex budov ukrývá tajemný úsměv **Da Vinciho Mony Lisy**, lze přehlédnout pouze z ptáčích perspektivy. U centrálního vchodu, který tvoří pověstná skleněná pyramida, jsme se rozdělili na dvě skupiny. První, unavenější a zahrnující nezletilé účastníky, zaměřila volným tempem zpět do hotelu; druhá, hnaná touhou poznat noční život vekoměsta, nabrala kurz do bohémské čtvrti umělců a vykřičených lokálů v čele se slavným varieté **Moulin Rouge – Montmartru**. Cestou udělala krátkou zastávku na **Ille de Cité** u katedrály **Notre Dame**. Tato katedrála je mistrovské dílo gotiky s mimořádně krásným průčelím se třemi portály, dvěma „tupými“ věžemi a třemi růžicovými okny. Zde byli korunováni francouzští králové a královny, císař **Napoleon** se zde korunoval sám. Za Francouzské revoluce byla katedrála věnována Nejvyšší bytosti a prohlášena za svatyni Rozumu. **Victor Hugo** svým bestsellerem Zvoník u Matky Boží proslavil tuto stavbu po celém světě.

Také **Montmartre** zvětšili na svých plátnech **Toulouse – Lautrec** a **Renoir** a na tichém náměstí **Place Emile – Goudeau** působili **Picasso** a **Braque**. Tady vznikl

kubismus a moderní malířství. A právě tady, ve stínu novoro-mánských věží katedrály **Sacré – Coeur**, dva členové naší výpravy (Jirka Honsa a Míša Veselá) oslavili spolu s ostatními večerí v Piano–Baru své narozeniny konzumací údajně vynikajících **Escargot a la Bourgogne** (šneků s česnekem a bylinkami) a výtečného **Beaulejaus**.

Z víru nočního života se všichni vrátili – ve vsí počestnosti – za ranního kuropění a barvitým líčením svých gurmánských zážitků pak u snídaň vyvolávali u některých spolustolovníků lehká svírání žaludku.

Poslední den, po nákupu nezbytných typicky francouzských „souvenirs“ (víno, sýry, koňak, kalvados...) v nedalekém hypermarché **Carefour** a rozloučení se s vyloženě sympatickým manažerem našeho hotelu, jsme vyrazili do sídla francouzských králů – **Chateau de Versailles**. Zámek je symbolem francouzského zámeckého stavitelství a ovlivnil architekturu celé aristokratické Evropy, až k těm nejdolejší venkovským sídlům nejchudších provinčních knížat. Jeho věhlas se, žel pro nás, projevil stejným způsobem jako v případě Eiffelovy věže – asi milion návštěvníků z celého světa oblehl zámek a zahrady a vytvořil chaotické fronty odnikud nikam. V klidu jsme si tedy prohlédli to, co se prohlédnout dalo, a vydali se zpět k Východnímu nádraží (**Gare de l'Est**) do úschovny zavazadel a stanovišti našeho autobusu.

Je jasné, že během pouhých tří dnů nebylo v lidských silách zhlédnout vše, co metropole na **Seině** nabízela (neviděli jsme například Latinskou čtvrt **Quartier Latin** s univerzitou **Sorbonne**, Invalidovnu **Hotel des Invalides**, hřbitov **Père Lachaise**, město vědy

a techniky **Cité des Sciences et de l'Industrie** v **La Villette**, Boloňský lesík **Bois de Boulogne**, muzeum **Orsay**, **Pantheon**, Elysejský palác **Palais de l'Elysées**, židovskou čtvrt v **Marais**, **Centrum George Pompidou**, **Montparnass**, **Forum des Halles**, **Operu**...), to však nebylo účelem tohoto výletu (a v této početné a různorodé skupině i nereálným cílem).

Smyslem celého podniku byla – kromě poděkování všem dobrovolníkům **YMCA** za mnohaletou obětavou práci – snaha o příjemně strávený společný čas, vzájemné poznání a sdílení se, získání nových zkušeností, oslava Pána Boha v kruhu blízkých přátel a v neposlední řadě i krok víry, neboť meteorologická předpověď byla pro dny naší cesty krajně nepříznivá. Nakolik tato akce splnila očekávání ostatních, nevím. Mně osobně se velmi líbila.

Miroslav Pecha
YMCA Husinec

„Opravdové dobrodružství nezažije ten, kdo sedí doma.“
James Joyce

Letní tábory rodin

Kde: **na Pavlátově louce
u Nového Města nad Metují**

Kdy: **1. 8. – 8. 8., 8. 8. – 15. 8. 2009**

Ubytování v šestilůžkových chatkách a ve zděném domku

Strava 4x denně

Cena:

- dospělý 2 100 Kč (nečlen 2 300 Kč)
- děti malá porce 1 700 Kč (nečlen 1 800 Kč),
- děti velká porce 1 900 Kč (nečlen 2 100 Kč)
- malé děti, které se nestravují cca 400 Kč (nečlen 600 Kč)

Program:

Chystáme soutěže, olympiádu, noční hru, táboráky, výlet, besedy o zajímavých tématech, ... Dopolední součástí tábora jsou Kurzy pro manžele, rodiče a dospívající mládež (přednášky, diskuse a poradenství psychologa k problematice manželství a rodiny), souběžně probíhá program pro děti od 3 let. II. turnusu se zúčastní psycholog pro dospívající mládež.

Chceme, aby si s námi užili rodiče i děti!!!

Dále prosíme o pomoc při hledání pomocníků k dětem, kteří budou zajišťovat dopolední program a pomáhat při odpoledních a večerních akcích. Nabízíme jim pobyt a stravu zdarma.

Bližší podrobnosti a přihlášky na adrese:

YMCA – Živá rodina,

Na Poříčí 12

115 30 Praha 1

tel. 224 872 421, mail zr@ymca.cz.

Island

očima Vojty Bergera

FOTO: VOJTĚCH BERGER

Zimní teploty zrovna nevybízejí ke koupání. Tedy, pokud nemáme po ruce nějaký ten termální bazén. Třeba Islandané si svůj den bez teplé koupele pod padajícím sněhem neumí představit. Na Islandu se horká voda využívá nejenom k rekreaci, ale i k jiným věcem, které zpříjemňují každodenní život. Ostrov v Atlantiku teď bojuje s hlubokou finanční krizí. Horké prameny ale pomáhají lidem udržet si dobrou náladu.

Centrem Reykjavíku se právě prohnila hustá sněhová bouře. Místní chodníky jsou přesto podezřele čisté – na některých ještě roztává sněhová břevka, jinde už dlažba stačila úplně uschnout. Majitelé krámků a restaurací na hlavní ulici Laugavegur tak můžou v klidu sledovat padající sníh za výlohou, aniž by museli hnout prstem.

„Čistit chodník před hospodou? To neděláme. Spotřebovaná horká voda, ve které jsme třeba umyli nádobí, vede v trubkách pod chodníkem a tím ho rozehřívá. To už by musela být opravdu velká vánice, abych vyšel ven a odhazoval sníh,“ říká jeden z místních barmanů. Určitě je rád, že se kromě frmolu za barem nemusí starat ještě o to, aby si na ušlapaném sněhu před jeho restaurací někdo nezlomil nohu. Od loňského října, kdy se zhroutily islandské banky a ostrov zasáhla finanční krize, prý do místních barů chodí znatelně víc návštěvníků. Zadumaně sedí u půllitrů piva Viking a ptají se sami sebe, jestli má dál smysl tu zůstat. Rada mladých vážně přemýšlí o tom, že se natrvalo odstěhuje na evropský kontinent.

Zatímco ekonomické otřesy Island zaskočily, sněhové bouře tu nejsou žádnou vzácností. Díky vyhřívávanému asfaltu je ale dvoustetitisícový Reykjavík na zimu skvěle připravený. Nad vyhříváním chodníků si libuje i Sven Olafsson, inženýr jedné z nejvýznamnějších islandských firem, která staví potrubí s horkou vodou.

„Kdykoli když přijedu domů, mám jistotu, že se dostanu od auta ke vchodovým dveřím – a to i když na ulici leží třeba 30 centimetrů sněhu. Když je vánice silná, trvá to samozřejmě déle, třeba celou noc, než chodník roztaje. Každopádně já sám jsem lopatou neodhazoval sníh už několik let,“ pátá v paměti Sven.

Islandané vůbec mají rádi teplo. V islandských domech bývá často velkoryse přetopeno, a z kohoutků teče na evropské poměry neobvykle horká voda. Ostrované jsou na ni zvyklí, dokonce si s ní leckdy rovnou zalévají čaj. Cizinec by se ale mohl nepříjemně opařit. Horká podzemní voda, která se po celém ostrově čerpá ve speciálních studnách na povrch, vytápí prakticky všechny islandské domácnosti. A taky místa, která jsou bez nadsázky druhým domovem Islandanů – termální bazény.

Jen v samotném Reykjavíku jsou desítky veřejných, přírodních horkou vodou vytápěných plováren. Rada Islandanů má navíc svůj vlastní termální bazén přímo na zahradě. Nejen kvůli relaxaci a blahodárným účinkům plavání ve 40stupňové vodě je termální koupel neodmyslitelnou součástí islandského životního stylu. Bazény mají i sociální funkci, chodí se sem i několikrát denně. V nízké mlze nad vodní hladinou se schovávají malé skupinky lidí, kteří diskutují o všem možném.

FOTO: VOJTĚCH BERGER

Třicátník Helge si termální koupel dopřává v průměru pětkrát týdně. Zatímco sedí v malém relaxačním bazénku na hlavní plovárně v Reykjavíku, ochotně mi sděluje svou teorii, proč jsou termální koupele pro Islandány tak důležité. „Je to tradiční místo pro různé drby. Zrovna se tu probírá finanční krize. Každý je teď na ní odborník,“ ušklíbá se Helge.

Není divu, že se i v bazénech mluví o ekonomice. Krach islandských bank loni na podzim nastartoval dominový efekt, který dříve či později zasáhne každého ze tří set tisíc obyvatel ostrova. Poslední desetiletí se na Islandu neslo ve znamení stavebního boomu. Současně s tím, jak v Reykjavíku překotně vznikala nová předměstí i výškové budovy v centru města, strmě a přemrštěně stoupaly i ceny nemovitostí. Firmy, které si stavbu nových budov zadaly, teď nemají na jejich dostavbu a nehotová betonová torza rámovaná stavebními jeřáby „zdobí“ celé město. Když se ale nestaví, přicházejí o práci stavební firmy, architekti i dělníci. Nákaza krizí se rozšiřuje i na další, dosud zdravé oblasti ekonomiky.

Přesto má Island štěstí v neštěstí. V době, kdy Evropskou unii ochromilo přerušení dodávek plynu z Ruska, se Islandané můžou stoprocentně spolehnout na své vlastní energetické zdroje. Většina elektřiny na Islandu se stále vyrábí ve vodních elektrárnách, pořád větší podíl ale získávají i geotermální zdroje. Horká pára, proudící na povrch spolu s horkou vodou, roztáčí turbíny, které vyrábějí elektrický proud. Ostrov je naprosto energeticky soběstačný, což je jedna z mála jistot v hospodářsky temných časech.

Sami ostrované čekají, že na ně ekonomická krize naplno dolehne za dva až tři měsíce, až propuštěným zaměstnancům vyprší výpovědní lhůty a až skončí povánoční výprodeje. Je

FOTO: VOJTĚCH BERGER

jistě, že pak budou mnozí otáčet v dlani každou islandskou korunu. Že by ale šetřili i na termálním koupání? To se z bazénu zahaleného stříbřitou párou zdá jako málo pravděpodobný sen.

Vojtěch Berger

„Bohatí vodou“

Island je geologicky velmi mladé území se stále čilou vulkanickou aktivitou. Kromě vývěrů horkých par, gejzírů a aktivních sopek jsou zde ideální podmínky pro čerpání horké vody z podzemí. Podle teploty zdroje (cca 75 až několik set stupňů Celsia) a chemického složení se horká voda buď vede přímo do domácností a používá se jako normální pitná voda nebo se upravuje v elektrárnách. Horká pára, která se při čerpání vody z podzemí uvolňuje, se používá na výrobu elektrické energie.

Až 90 procent islandských domácností je vytápěno právě horkou vodou. Revoluční rozmach zažila geotermální energie na přelomu 70. a 80. let kvůli světovým ropným krizím. Dnes tak Island spotřebovává ropu téměř výhradně coby palivo do aut a do lodí islandské rybářské flotily. Topí se prostě „vodou“. Takhle získaná energie je velmi levná. Island část energie dokonce vyváží, řečeno přeneseně, skrze výrobu energeticky velmi náročné suroviny – hliníku. Firmy vyrábějící hliník mají na Islandu nebyvale výhodné podmínky, právě kvůli snadno dostupné energii.

I když je využívání geotermálních zdrojů energie ve srovnání s fosilními palivy velmi šetrné, stoprocentně ekologické není. Při čerpání vody se uvolňují ze země některé plyny, které mohou být ve vyšších koncentracích jedovaté a které poškozují přírodu kolem elektráren. Islandští ekologové si navíc stěžují, že se s podzemními zdroji horké vody leckdy nenakládá hospodárně a že příliš rychlé čerpání podzemní zdroje zničí.

Deník trosečníka na velkém britském ostrově IV

YMCA nabízí mladým lidem možnost vycestovat na zkušenou do světa. Existuje řada programů, díky nimž můžete takovouto cestu podniknout. Jednou z nich je také pobyt v outdoorovém centru YMCA v britském Lakeside. Momentálně tuto příležitost využívá jistý Aleš, který je navíc velký psavec, takže máte díky němu možnost nahlédnout přímo do centra dění a třeba se pro takovouto cestu také rozhodnout.

Sobota, 3. května 2008 (T+59). Je tu další sobota a s ní i další výlet. Jedeme se podívat do Connistonu, tentokrát západním směrem od centra YMCA. V nohách máme už bezmála „tisíc“ mil, a tak si říkáme, že těch pár mil naší plánované cesty pěšky zpět do Lakeside navíc nám už vadit nebude. Kromě toho to bereme jako nutnou přípravu na blížící se charitativní pochod.

Do cílového města se dostáváme kolem poledne, proto na lavičkách pod mohutným stromem s výhledem na horu Old Man of Conniston, nejvyšší horu v dalekém okolí, rozbalujeme jídlo a obědváme. Nakonec se hovor stáčí na horu v našem zorném poli a David povídá: „No, když už jsme tady, asi bychom si výhled z hory neměli nechat ujít, co říkáš?“. Hory mám rád a počasí nám přeje, takže se nenechám dvakrát přemlouvat a už jsme na cestě.

Cesta vede kolem měděných dolů v údolí, starých výše položených zchátralých důlních stanic až k průzračnému tyrkysovému ledovcovému jezírku a „zik-zak“ pěšinou příkrým srázem hory až na samotný vrchol. Během našeho stoupání potkáváme závodníky zde tradičního běhu z kopce. Jak se dozvídám, běžci musí seběhnout horu co nejrychleji, proto volí nejkratší schůdnou trasu. Zdá se, že je to dost nebezpečný druh sportu, jelikož potkáváme několik zkrvavených závodníků s potrhanými dresy.

Z vrcholu je úchvatný výhled. Je vidět vzdálené moře, několik jezer, mohutné hory na severu a města a vesničky topící se v oparu jinak dost parného jarního dne. Po chvíli se zvedáme k odchodu. Máme před sebou přeci jen nemalý kousek cesty zpátky do centra. Cesta zpět zvolna ožívající jarní přírodou nám rychle ubíhala a i přes menší noční bloudění se nakonec o půl dvanácté ocitáme doma.

Pátek, 9. května 2008 (T+65). Můj poslední pracovní den v YMCA National Centre Lakeside. A proběhl v klidu a pohodě.

Nóbl snídaně i večeře, protože od čtvrtka se sem začali sjíždět hosté z jedné významné mezinárodní firmy, kteří tu stráví pár dní. Pro zdejší centrum je to opravdu důležitých pár dní, jelikož si tu všichni šušejí, kolik peněz tato firma centru přispěje.

Všechno prostě musí být „tip top“ a běžet jako na drátkách. Odpoledne přišel do Netopyří jeskyně John Kinley, sedl si, že tu počká na Eileen. Aron, který tu od pondělka doplňuje náš tým jako sezóní pracovník, se ho zeptal: „Dáš si čaj nebo kávu?“ Načež mu John odpověděl, že čaj. „Sugar?“ ptá se Aron a John hbitě odpovídá: „Prosím tě, neříkej mi tak, to nesnáším!“, což mě i ostatní značně pobavilo.

John se mě taky ptal na mé plány do budoucna. Se zaujetím mě vyslechl a mé vyprávění prokládal občasným: „Yes.“ Úvahy na toto, jakož i na jiná témata v anglickém jazyce mi dávají ještě dost zabrat, takže jsem se ve své odpovědi trochu zamotal, a proto jsem se ho raději ještě i přes jeho přizvukování nakonec zeptal, jestli mi rozumí. Jeho: „No“, mě i ostatní znovu rozesmálo.

Zítřka je můj velký den. Jdu pochod „Keswick to Barrow“, tak doufám, že těch 64 km pěší chůze přežiju ve zdraví. Johnu Falkonerovi jsem nastřádal na jeho sponzorský list jedenáct podpisů a sumu o celkové hodnotě 53 £ (1 725 Kč).

Sobota, 10. května 2008 (T+66). A je to tu. Pochod Keswick – Barrow. Vstávali jsme před čtvrtou hodinou a moc jsme toho nenaspali, jelikož klienti YMCA měli v noci večírek a zřejmě se dobře a dostatečně hlasitě bavili.

Derek, Davidův spolupracovník, který se nám nabídl, že bude řidičem našeho doprovodného vozidla, na nás přesně ve tři čtvrtě na pět čekal před recepcí.

V šest hodin jsme na startu a vyrážíme.
Procházka horskou krajinou za východu slunce bere dech.

Klidná hladina jezera a v ní se zrcadlí oparem mlhy zastřené slunce, vyhupující se nad horský hřbet. Skutečně pěkný začátek našeho dlouhého pochodu. Po sedmi mílích se na nás už z dálky usmívá Derek, který nás bude provázet celým pochodem, stojí před autem a podává nám vodu a čokoládu a gratuluje k prvním zdoláným kilometrům. Jeho podpora je velmi milá.

Pochodu se účastní kolem dvou tisíc lidí, je velmi dobře organizován a podporován spoustou nadšenců, kteří nám slovně, jakož i hmotně v podobě tekutin a jídla, pomáhají ve zdolávání dalších úseků cesty. A věřte, že s přibývajícím kilometry jsem jim více a více vděčný.

FOTO: ARCHIV AUTORA

Tento, dnes již tradiční, pochod vznikl v roce 1958, kdy se vojáci amerického námořnictva jako malé děti hádali a nemohli dohodnout s britskou armádou na tom, kdo z nich je lepší, a tak vyzvali Brity k porovnání sil v podobě právě tohoto pochodu z Keswicku do přístaviště v Barrow. Vyrazily tedy dvě jednotky vojáků a britská jednotka nakonec zvítězila. Byla v přístavu jako první.

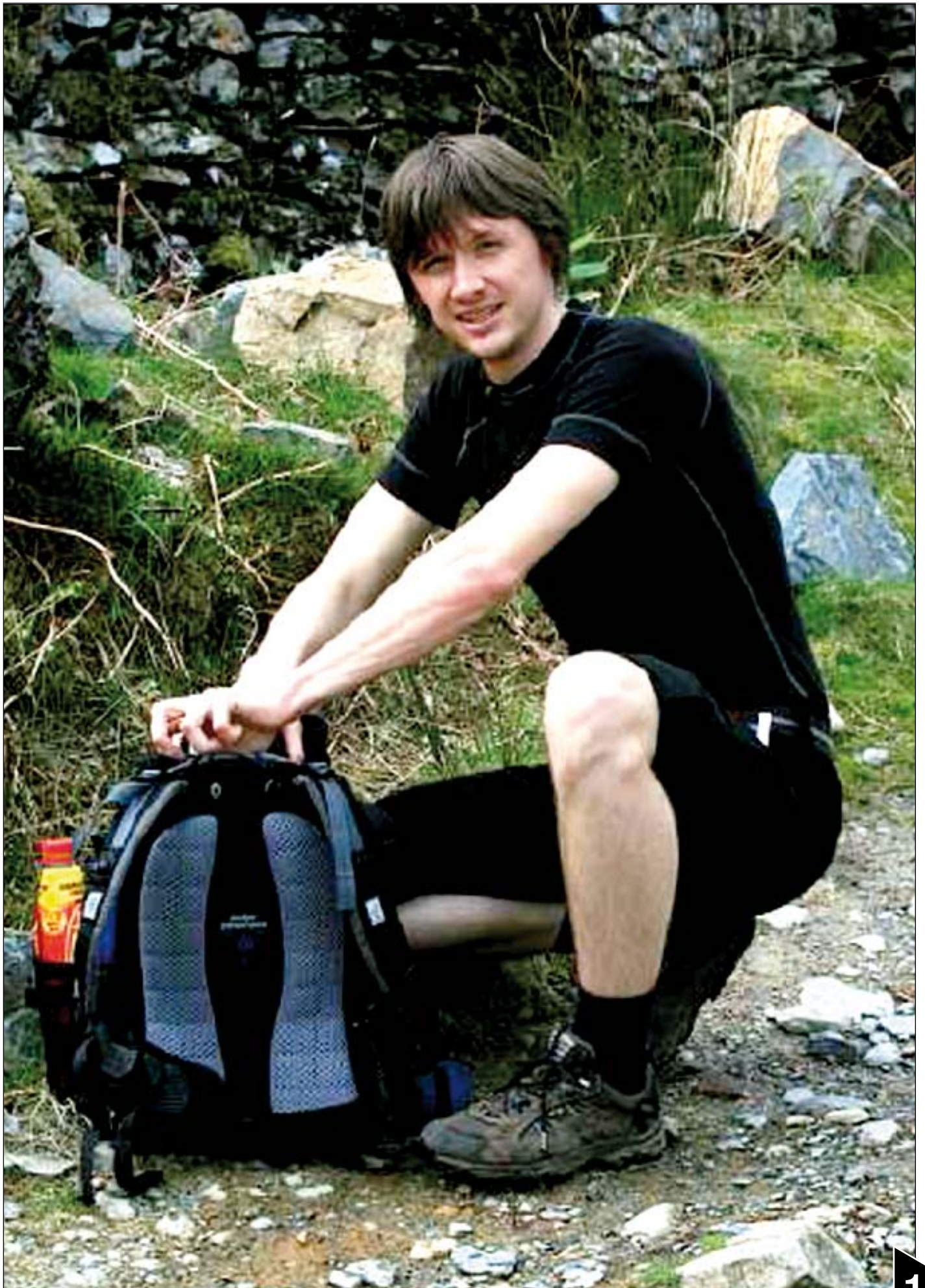
To mně se nijak zvlášť soutěžit nechtělo a byl jsem rád, že jsem nakonec pochod, i přes nemalé puchýře na obou chodidlech, vydržel až do konce. 40 mil jsem ušel za dvanáct hodin a třináct minut přesně.

Pondělí, 12. května 2008 (T+68). V neděli jsem nemohl pořádně chodit a ještě dnes si lížu rány – tedy, rozhodně ne doslovně!

Čeká mě loučení. Což je věc, kterou vyloženě... nemám rád.

Ještě ke všemu, když jsou tu kolem mne samí prima lidé, to je potom vyloženě utrpení! Docela jsem si tu na ně za ty dva měsíce zvyknul a oni zase na mě. Obdarovali mě několika pěknými dárky, ale hlavně příjemnými vzpomínkami, za které jsem jim moc vděčný.

Vymlouvajíc se na zdejší zvyk mě ještě chtěli poctit nedobrovolnou koupelí v jezeře, ale s tím jsem rezolutně nesouhlasil, a tak z toho k mé veliké spokojenosti nakonec sešlo. Ve tři čtvrtě na deset večer pro mě přijel taxík. David mi pomohl s dvacetikilovým batohem a dohodli jsme se, že se nebudeme loučit. Asi by to totiž nedopadlo dobře.. Takže jsme si jen potřásl rukou a řekli: „See You later“ a taxikář už vyráží

z brány YMCA a nabírá směr k vlakové zastávce v Grange-Over-Sands. Cestou přemýšlím, jak jsme to jen mohli s Davidem vydržet. Sami dva Češi v cizím státě a nepromluvit mezi sebou za celou tu dobu ani větu česky! Jsme buď blázni nebo máme opravdu silnou vůli. Možná obojí? Na nástupišti jsem byl po desáté večerní a výdejna lístků už byla uzavřena. Co mi zbývá, koupím si lístek ve vlaku.

Vlak přijel přesně načas, což je tu, ku podivu nás Čechů, naprosto normální. Sedám si ke stolku, odsunuji neplatnou jízdenku, co tu někdo nechal, na kraj stolu a rovnám batohy, co mám s sebou a jsou tak objemné a těžké, že je pokládám jen na sedadla vedle mě a čekám na příchod průvodčího.

Vlak se rozjíždí a průvodčí přichází. Vlastně nepřichází, on jenom s letným pohledem na neplatnou jízdenku na kraji stolu prochází kolem mne. Říkám si, že asi ještě přijde, že musí ještě předtím nejspíš něco zařídit, ale zbytek cesty už jen nevšímavě prochází kolem mne. Dobře, říkám si, jízdenku si koupím až v příštím vlaku, čekají mě ještě dva přestupy. Rozhlížím se na rozlehlém liduprázdném nástupišti v Prestonu po mém dalším spoji. Spatřuji staršího nádražního pracovníka, který mi vysvětluje cestu. S díky ho opouštím a jdu naznačeným směrem, když v tom mě zastaví dívka s podobným rozsahem nákladu v rukou a na zádech jako mám já a ptá se, jestli jsem se nedozvěděl něco o vlaku směřujícím do Manchesteru. Po chvíli konverzace se dozvídám, že je studentkou z Německa a vrací se z týdenního výletu do Anglie, kde byla navštívit svou sestru.

Vystoupili jsme v Manchesteru – Picadilly a já s úžasem shledal, že jsem za dopravu znovu nezaplatil ani libru. Průvodčí nepřišel.

To už se mezitím noc přehoupala do nového dne, tedy do úterý, 13. května 2008 (T+69) a mně už zbývá jen posledních pár hodin do odletu. S Johannou, jak se studentka jmenuje, hledáme náš poslední přípoj na Manchesterské letiště. Podobně jako po mém příletu znovu procházíme rozsáhlým labyrintem chodeb až konečně nacházíme správný autobus. Ptám se řidiče, jestli si můžu jízdenku koupit u něho anebo pro ní mám jít k pokladně do haly, načež mi odpovídá prostým: „Nastup si.“ Takže tímto byla celá má dlouhá cesta až na letiště sponzorována jistou nejmenovanou anglickou dopravní společností, za což jí co nejsrdečněji děkuji.

Těch pár hodin uběhlo neuvěřitelně rychle a už stojím frontu k odbavení zavazadel. Fronta je dlouhá už když k ní přicházím. Po chvíli si všímám, že uprostřed odbavovací haly, přímo mezi řadami čekajících pasažérů, ožívují zdravotníci na podlaze ležícího staršího muže. Už mu ale nebylo pomoci. Po mém odbavení už ho odnášejí mrtvého. Johanně odlétá letadlo půl hodiny po mém, takže posledních pár minut trávíme ve společném rozhovoru Němky s Čechem v angličtině.

Loučím se s tebou, Velká Británie, byla jsi mi velkou učitelkou, za to ti děkuji... A kdo ví, možná zase někdy nashledanou...

Aleš Jakubec

Poslední půlrok TenSing

Pražský TenSing, který si sedmnáctý rok života zpívat známé: „Chodili spolu z velké lásky a bez nadsázky se vešel celý širý svět.“ A jeli vámi rádi podělíme o zážitky, jak si to parádně

Na podzim 2008 nás čekal tensingový Festival v Opavě a víkendovka v Krabčicích. V zimě jsme si samozřejmě nemohli nechat ujít tradiční Gospelnight a s velkým nadšením jsme přivítali nabídku kapely The Slots, z které se nakonec vyklubalo zpívání v Rock Café. A než jsme se stačili rozkoukat, byl tu nový rok 2009 a s ním spousta dalších akcí jako Know-How 2009, Jarní koncert TenSingu Praha a jako čerstvá novinka posledních dní – víkendovka v Mlečicích. Ale už dost vypočítávání. Nechť promluví sami tensingáři.

„Víkendovka v Krabčicích byla super, nejlepší byl výlet a zpívání v místním kostele, které se konalo poslední den. =) To byla krásná tečka za těmi pár dny strávenými v tom správně temném domě s překrásnou zahradou.“

„Festival byl úplně úžasný a nejvíc mě fascinovalo, že se sešlo tolik lidí, z nichž někteří se vůbec neznali, ale stejně si vždycky v něčem rozuměli. Koncerty byly také super, úžasná atmosféra, dobré zamyšlení... a dobrý jídlo.“ :-D

„Gospelnight... neopakovatelně úžasná atmosféra a zase skvělí lidi, úžasná křídýlka a rohy :-D a dobrá hudba :) a následně bezvadně prožitý večer (hlavně hry) i noc... I když jsem spala jen 2 hodiny.“ :-D

„Know-How 2009 – Super bylo, že jsme nakonec zůstali v Praze. =) Byla to super akce, kde jsem se i přes nízkou účast seznámila s prima lidma, za což jsem moc ráda =) Super byl WS bicí. A hry co jsme hráli – to bylo opravdu akční.“ :-)

„Víkendovka v Mlečicích byla super. =) Krásný prostředí (s kukajícími hodinami :-D) a super program, zvláště tančírna, či jak se to původně mělo jmenovat. =) Prostě miluju TenSingové akce.“ =)

„Myslím si, že všechny tyhle akce spojují 2 věci: jedna je skvělý kolektiv... super lidi, a druhá je TenSing... takže 3K (Kristus, kreativita, kultura). :-) A proto si člověk z každé akce odnese něco nového, něco ho obohatí, ať už z hudby nebo jen tak „ze života“. Je to prostě best.“ :-)

Vaši tensingáři z Prahy „... se spolu sešli na trati. Kéž dojedou až na konečnou, kéž na trati se neztratí, kéž na trati se neztratí...“

David Strádal a TS Praha, více na <http://www.tspraha.wz.cz>

očima tensingářů

Praha

užívá plnými doušky, může po právu
sedmnáct jim bylo let a do té lásky
kož jsme človíčky otevření, tak se s
užíváme.

Od Festáku
máme akcí
jako máku!

FOTO: ARCHIV AUTORA

Lidi, to snad není možný! Spáchala jsem dobrý skutek zcela proti své vůli. Představte si typický pražský panelák, dvanáct pater, čtyřadvacet králičích doupat o rozloze 60 m², v každém jedna rodina, společné schodiště, výtah s nosností pěti panáček, nástěnka s domovním řádem na které je puberťáckou rukou dopsáno „domovník řídí“ a domovník.

Doneslo se ke mně, že obyvatelé nedaleké vilové čtvrti nám říkají termity. Buržoušti. Všichni se tu známe. Víme, kdo neustále vrtá, kdo má doma dominantní ženu a čí pes se poblil před vchodem. **Na společné chodbě** se odehrávají hádky, občas voní svíčková a teď už i **smrdí jeden bezdomovec**. Tedy smrděl.

To máte tak. Když chcete v malém bytě něco pře-

Zamáčkla jsem slzu a rozhodla se. Stát! Zadržte! **My si ten gauč necháme**, postavte ho tady přede dveřmi. Díky. Stěhováci zmizeli a moje prašivá pohovka zůstala před bytem. Co teď? **Do bytu se nevejde**. Dohodli jsme se, že gauč na pár dnů postavíme nenápadně pod společné schodiště ke vchodovým dveřím do paneláku, a zatím vymyslíme, kam s ním dál. Stalo se. Abychom nedráždili sousedy **zneužíváním společných prostor**, vytiskla jsem na počítači A4 ceduli:

„Toto je jen dočasné řešení, do několika dnů odklidíme. Francová.“ A nalepila jí na opěradlo gauče.

Když jsem se druhý den táhla v deset večer z práce, potkala jsem u metra sousedku. Neodpověděla na pozdrav. Puberťák Honza, který vycházel z našeho vchodu, kroutil hlavou a huhal: „Tak to je teda fakt hustý! **To je hustý!**“ A zmizel ve tmě. Vstoupila jsem do baráku a ucítila smrad. Chodbou se neslo hlasité chrápání. Rozsvítila jsem a hrozně se lekla. **Na našem gauči ležel bezdomovec**, ze žraločí boty mu koukaly černé prsty a palcem u ruky ucpával hrdlo prázdné flásky od Tuzemáku. Cedule s nápisem: „Toto je jen dočasné řešení, do několika dnů odklidíme. Francová.“ nad jeho nohama byla už jen komickou souhrou okolností.

Jak jsem našla domov

stěhovat, musíte posunout všechno ostatní a dávat sakra bacha, **abyste se ve vlastním obýváku nezazdili zaživa**.

Tak jsme se nedávno rozhodli koupit **nový gauč**. Náš staříčkový hnědý kamarád byl módním výstřelkem bytového designu už za Husáka. Ten gauč zažil dva pelichající psy, tisíce balíčků čipsů a hodně, hodně zadků.

Když dorazila **nová pohovka**, vzdychali jsme nadšením. Obývací se proměnil v rytířský sál a náš prašivý veterán putoval z bytu. „Neopouštěj staré věci pro nové...“ zazněla mi v hlavě písnička od Svěráka a Uhlíře. „I když barva šediví a prýská.“ Ach jo, chudák gauč. „Byly kdysi lesklé, byly chromové.“ Vzpomněla jsem si, jak jsem na našem gauči metala veletoce jako šestiletá holka. **„A teď se jim na smetišti stýská.“** Záběr na opuštěný gauč zavalený odpadky.

bezdomovci

Zůstal **celý víkend**. Pod gaučem se nashromáždila spousta igelitek s nejasným obsahem a tenhle životní trosečník spal a spal a spal. A já nespala a nespala a přemýšlela, jestli ho mám jít vzbudit a vyhnat chudáka na mráz nebo ho odnést spícího k popelnicím. A když jsem se rozhodla ho vypudit verbálně, tak se oteplilo a náš družstevní bezdomovec zmizel i s gaučem někam do přírody. Tak jen doufám, že to není jen **„dočasné řešení“**.

Renata Francová

(Vyšlo 28. 5. 2009 v autorčině blogu na blog.idnes.cz.)

Vůně koření

Setkání dobrovolníků a zaměstnanců YMCA Praha

„Jó, šoféřina, šoféřina, vlastně práce jako každá jiná. Zastávky, brždění, otvírání dveří. A hlavně lidé.“ (řidič autobusu, Pražská pětka, povídka Na brigádě)

Jó, to dobrovolničina práce jako každá jiná není. To, že je někdo ochotný věnovat svůj čas a energii nějaké neziskové činnosti, rozhodně není samozřejmostí, a přitom máme dobrovolníků v Ymce (alespoň v Ymce Praha) stále spoustu. Maminek z mateřských center, táborníků, tensingových vedoucích, vedoucích z Víry a světlo, ze svépomocné skupiny Jantar nebo dobrovolníků, kteří pomáhají při jednorázových akcích. Pravda, v posledních letech se nám poměrně rozrostla i řada zaměstnanců (hlavně těch na částečný úvazek), ovšem i ti odevzdávají Ymce Praha spoustu energie, nápadů a času (a to kolikrát pořád i z nějaké části dobrovolnického).

Každý z těchto lidí šoféruje nějakou tu část dnes už poměrně dosti pestré mozaiky programů YMCA Praha. A jelikož jsme

jim za tuhle činnost moc vděční, scházíme se se všemi již tradičně v polovině ledna ke společnému Setkání dobrovolníků a zaměstnanců YMCA Praha. Tato setkání jsou od začátku koncipovaná jako vysoce oddechová, pracovní nenáročná, s prvky relaxace. Nikdy nesmí chybět pestré a chutné občerstvení, drobné představení a interaktivní seznámení dobrovolníků a zaměstnanců z jednotlivých sekcí (už je nás tolik, že se často mezi sebou neznáme), možnosti nezávazné konverzace a aktivní či pasivní relaxace (sezení a polehávání, poslouchání zážitků z dalekých cest, pro ty, kdo chtějí, nějaké to kostí protažení, na závěr zamyšlení). A jelikož si přípravný tým setkání libuje v neotřelých tématech poskytujících každému setkání tolik potřebnou červenou nit, za 4 roky jsme již absolvovali

(Pokračování na straně 24.)

FOTO: ARCHIV AUTORKY

Kontaktní seminář

Přání? Plány? Projekt!

- Pracujete v rámci svého zaměstnání nebo ve svém volném čase s mládeží?
- Baví Vás práce s mladými lidmi a hledáte nové impulzy?
- Zajímáte se o mezinárodní výměny mládeže, chcete si vyzkoušet spolupráci s německým partnerem a nejste si jisti, jak na to?

**Zúčastněte se kontaktního semináře
Přání? Plány? Projekt!**

25.–26. září 2009 v Teplé

Náklady za seminář, ubytování i stravování převezme pořada-

www.adam.cz

Vůně koření

(Dokončení ze strany 23.)

setkání s tématem „Ovoce a zelenina“ (v mateřském centru Na Poříčí v lednu 2006), ve stylu 30. let (v Paláci YMCA v zasedačce U krbu v lednu 2007), v lednu 2008 jsme se potom v klubu D.N.A. ocitli „Na rybách“ a konečně letos jsme se nechali zrelaxovat „Vůní a kořením“ v mateřském centru Klubíčko na Černém Mostě.

Letos tedy (drže se tématu) výborný šéfkuchař Kačer ukuchtil (mimořádně čistě dobrovolnicky) pyžmo z vorvaně (alias guacamole), pyžamo s červenými pruhy (alias pesto rajčatové), humus (alias pěkný humus), pečenou česnekovku, k tomu všemu francouzské bagety. Dále bábovku kakaovou s ořechy a do těsta přimíchanou majonézou (vynikající), bublaninu s třešněmi a citrónem a ještě nás ve svém koktejlovém koutku naučil vyrábět pravé mochito (s trochou alkoholu i bez něj). Kromě kuchaře Kačera náleží velký dík také Kunratické stodole – báječnému obchodu ovocem a zeleninou, který zasponzoroval a dodal veškeré zeleninářské a ovocnářské přísady. A dále pak Klubíčku (jmenovitě Lucii) za poskytnutí prostoru, Marušce a spol. za interaktivní představení Klubíčka, Martinovi, který připravil strategický herní koutek a také Katce, která promítala fotky a povídala o Nepálu.

Co dodat... Jelikož se tradičně scházíme v poměrně hojném počtu, nezbývá než doufat, že jsou naši dobrovolníci a zaměstnanci za takovou formu poděkování rádi. Takže jestli neumřeme, budeme setkání dobrovolníků a zaměstnanců pořádat šťastně až do smrti.

Julie Nepustilová

OIKUMENÉ – Akademická YMCA

Vás zve

na podzimní přednášku na téma

Smysluplnost života a etika úspěchu

Přednášející:

Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc.

univerzitní profesor psychologie a publicista

Moderátor:

PhDr. Jiřina Šiklová, Ph.D.

Filosofická fakulta UK, katedra sociální práce

11. 10. 2009, 17.30 hod.

Hlavní posluchárna

Evangelické teologické fakulty UK,

Černá 9, Praha 1

Obsah přednášky:

Uvedení do terminologie a základních faktů, zamyšlení nad tím

- zda člověk potřebuje být v něčem úspěšný
- jak se tvoří pocit smysluplnosti/hodnoty úspěchu (našeho konání vůbec)
- jak se tvoří morální rozměr úspěchu (našeho konání vůbec)
- jak se této tvorby účastní různé složky našeho bytí
 - jak hodně jsme v našem konání svobodní

Osobní postoj k tématu, osobní příběhy, diskuse

www.akademicka.ymca.cz

Webové stránky ymca.cz

Mám za to, že doba nazrála k tomu, aby se i naše organizace přizpůsobila době a vzdala se různých partyzánských webů, kdy nějaký nadšenec udělá za víkend webové stránky a pak se odstěhuje, a protože nikdo jiný jeho kódu nerozumí, tak jsou léta neaktualizované.

Nynější webové stránky ymca.cz byly navrženy tak, aby prezentovaly informace nejen o celé YMCA v ČR, ale jejich redakční systém umožňuje i vytvoření samostatných stránek jednotlivým kolektivním členům YMCA či samostatným projektům kolektivních členů. Práce se systémem je relativně jednoduchá a člověk zvyklý pohybovat se ve webovém prostředí na vše určitě brzy přijde. Připravujeme v současné době základní manuál k práci s redakčním systémem a co v něm nenajdete, tak se dozvíte u mě.

V současné době systém využívá pro své stránky již YMCA DAP, České Budějovice, Živá rodina a rozpracováno mají Klatovy, Letohrad, Olomouc. Můžete se přidat a vstoupit do nového školního roku s novým webem. Na výběr je několik barevných mutací, každý si může libovolně zadat svou strukturu menu, která je čtyřúrovňová, je k dispozici modul kalendář akcí, aktuality, fotogalerie, modul na bannery i download pro stahování dokumentů.

Chce to jen najít mezi sebou jednoho člověka, který by se do toho chtěl pustit a udělal základ. Aktuální informace či případné změny pak může dělat kdokoliv další.

J. V. Hynek

Soutěž o motto české YMCA

V minulém čísle jste si mohli všimnout plakátu, který vás vyzýval k zasílání vašich nápadů a námětů na motto české YMCA.

Během února až května se sešlo 42 návrhů. Dne 16. a 17. 5. 2009 proběhlo v rámci akce Setkání YMCA hlasování o návrzích, které byly zaslány do soutěže do 30. 4. 2009, a o 6 dalších návrzích, které byly doplněny účastníky v první polovině setkání. Hlasování se zúčastnilo celkem 76 lidí, kteří dali svoje hlasy celkem 24 různým návrhům. Výsledek byl tedy celkem dosti nejednoznačný. Červnový Ústřední výbor YMCA v ČR navrhl udělat výběr asi 5–7 nejlepších a provést co nejširší průzkum mezi ymkaři i veřejností.

V současné době probíhá a už se nám shromažďují data od respondentů. Uzavřen bude na počátku září a finální výběr motto YMCA proběhne 12. září 2009 na Valném shromáždění YMCA v ČR, které pak bude uváděno společně s logem.

Chcete-li se tedy připojit k průzkumu mezi svými přáteli a známými, obraťte se na svého kolektivního člena YMCA, určitě tam mají k dispozici anketní lístky i tabulku na jejich zpracování. Čím širší průzkum uděláme, tím lépe pro naši YMCA.

Tensing občas potřebuje dodat novou šťávu. Jak toho dosáhnout co nejzábavnější cestou? Jistě, vyrazit do neznáma! Základní požadavky byly: vzdálenost do sta kilometrů, velká místnost na spaní a hry v případě špatného počasí a co nejnižší cena za ubytování.

Víkendovka

TS Mělník v Libici

Jako nejlepší se ukázala volba evangelické fary v Libici nad Cidlinou, kde nám vyšli vstříc a dokonce za posekání zahrady odpustili poplatky za ubytování i energie.

Tak, na nádraží jsme se sešli, tensingáři mají batůžky s jídlem a pár svršky, jen já táhnu krosnu, kufr a ještě tašku. Příjemně mě překvapuje, že se ke mně vrhají a pomáhají mi se zavazadly, přirozeně zvědaví, co sebou vlastně všechno vleču. Ale kdepak, nic se nedozvědí dřív, než bude ten správný čas.

Uf, když mi pokladní oznamuje, že mnou nalezená trasa neexistuje, pokouší se o mě mrtvice. První takováhle akce, kterou dělám sama, a nepovedl se mi hned začátek. No, tensingáři to berou s legrací, vybalují domácí sýrové šátečky, nakrmí si svoji vedoucí a čekají na ten správný vlak.

Cesta pěkně ubíhá, za slabou hodinku už přestupujeme v Poděbradech. Bubák, který se stará o logistiku už telefonuje, kde se couráme, že už je na místě.

Po trošku krkolomné cestě přes pouť a dobývání se do katolické fary jsme konečně dorazili na místo. Vítá nás zvuk sekačky trávy, to už logistická výprava plní prosbu pana kurátora Pistora.

Zabydlíme se v prostorném domě a všichni se prostřídáme u sekačky, dokud není posekaná celá přední část zahrady. Po dobře odvedené práci jsme si dali společně večeři, pokusila jsem se být přátelsky autoritativní a vymezit hranice. No, možná bude lepší jít dát vařit vodu na čaje a rozložit na talíře sladkosti, čokolády a sušenky, vybrat hudbu a udělat atmosféru pro čajovnu.

Úvodní zamyšlení má Míša, snažil se, jsem za to ráda. Pak se povídá, mlsá a dojde i na Aktivity. Nemůžu se zúčastnit, mám plno práce s přípravou programu na druhý den.

Ráno vstávám o hodinu dřív, jdu s krosnou na nákup do vsi. 30 rohlíků, 6 chlebů, 10 sušenek, v obchůdku se na mě koukají, jako že právě obírám o snídani půlku vesnice. Je krásně modrá obloha bez mráčku, je jasné, že to bude krásný den. Uklidňuji se tím, že počasí mi dává znamení, že se všechno povede minimálně na 100%.

Vracím se deset minut před budíčkem, dávám vařit vodu na ranní čaj, připravuji na stůl rohlíky a jdu budít. Tahání za spacáky nefunguje, musím zvolit brutálnější metodu. AC/DC zabírají tak na půlku spících. Nedá se svítit, musím hulákat. „Vstávat, lenochodi! Vstáááááááá!!!“ No vida, už se škrábou ven.

Hopsáme na sluníčku, za chvíli už všichni vypadají celkem provozuschopně. Po rozhybání následuje zamyšlení. Vybrala jsem slovenskou písničku Viera od Polemic, snažím se jejím prostřednictvím sdělit, že dneska bude potřeba, aby si navzájem důvěřovali a spolupracovali. Ale mám dojem, že to není potřeba, myslím, že jsou totiž docela dobrá parta a tohle moje moralizování zas až tak není potřeba. A to je moc dobře.

U snídaně zpíváme, mám čím dál tím silnější pocit, že to bude super. Kapela zůstává vevnitř a zkouší, my jdeme se sborem cvičit na sluníčko. Trošku nám do toho zasahuje kato-

lická pouť na slavníkovské hradiště, které je asi 300 metrů od fary. Projedeme všechny písničky dvakrát třikrát a kapela už hlásí, že můžeme zkoušet s nimi.

Máme skvělý čas, všechno šlape, v jedné se můžeme rozdělit, kapela bude zkoušet novou písničku, zbytek se podělí o sekání zadní zahrady a vaření oběda. Obligátní těstoviny s tensingovou omáčkou jsou hotové za chvíli.

Po obědě sdělují instrukce na odpoledne. Vzít si

dobré boty, pití, já plním krosnu, tak aby to nikdo neviděl, beru lana, papíry, fixky, míč, svačinu pro všechny, lékárnu.

A můžeme vyrazit. Přímo u fary začíná cyklostezka do Poděbrad, vydáváme se tím směrem. Po hodině cesty je čas na první hru. Musejí pracovat v týmech, já stojím opodál a mám co dělat abych se nerozesmála nahlas. Je to bezva, i když jednu chvíli to vypadá, že je dobře že máme lékárničku. Vše je nakonec ok, dáme si svačinu a zmrzlinu a jdeme dál.

Na zámku je čas na další hru, tentokrát musí spolupracovat všichni, jde o oblíbené skládání čtverce z lana se zavazánými očima. S Bubákem se dobře bavíme, stejně jak

(Pokračování na straně 28.)

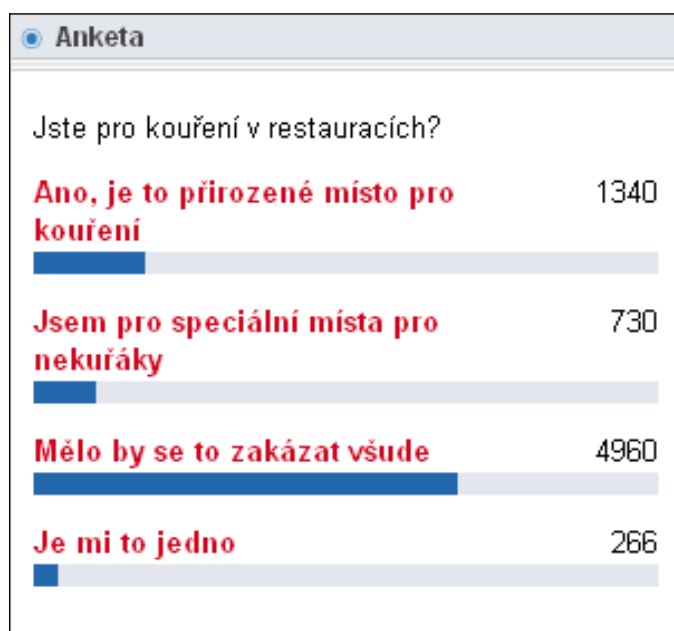
Jste pro kouření v restauracích?

Tuto otázku nekladu vám, čtenářům Proteinu, pouze komentuji anketu, kterou na svůj web umístily Lidové noviny (www.lidovky.cz). Vycházím z průběžného stavu hlasování, kdy celkem hlasovalo 7 270 čtenářů – respondentů. Co mě vlastně přimělo k úvaze na toto téma?

Primárně ten překvapivě malý počet hlasujících, kterým je to jedno. Z celkového počtu tuto možnost zvolilo jen 3,66% hlasujících. To je nevídané. Pokud jsou dělány ankety na jiná témata, skupina nerozhodných či nezajímavých se o to které téma je vždy výrazně vyšší.

První možnost – tedy ano, zvolilo přes 18% lidí, dovedu si představit, že je mezi nimi i pár nekuřáků. Vyšší procento tolerantních nekuřáků bude zřejmě obsaženo i v procentu respondentů, kteří zvolili odpověď druhou, tedy pro vyhrazení speciálních míst pro nekuřáky. Drtivá většina čtenářů Lidových novin, přesně 67,96%, však hlasovala nekompromisně, pro úplný zákaz kouření v restauracích. Samozřejmě, že anketa na webu není výzkumem na reprezentativním vzorku obyvatel, přesto je tak jednoznačný, že se zřejmě náš parlament nemusel bát schválit poněkud přísnější zákon upravující kde se smí a nesmí kouřit.

Na svém červnovém jednání však zvolili nejmírnější formulaci zákona upravující tuto situaci od roku 1989. Je s podivem, co má tak velký vliv na rozhodování českých poslanců, když

dokonce i v Turecku si dovolili schválit úplný zákaz kouření v restauracích. Tuto verzi zákona podepsal již i prezident republiky, tak budeme muset spoléhat jen na kultivovanost kuřáků a odvahu pronekuřáckých restauratérů.

J. V. Hynek

Víkendovka TS Mělník v Libici

(Dokončení ze strany 27.)

kolemjdoucí turisté. Se zájmem sledují snažení na chvilku oslepených teenagerů, kteří na sebe pokřikují věci jako: „No a kde teda jsi, Aneťoure?“, „No tady asi, né?“, „No a máte ten provaz teda napnutý vy tam vzadu?“, „No já nevím, jestli je napnutý, mně se moc nezdá!“ Přitom mají lano napnuté jak strunu, jenže stojí v takovém šišatém obdélníku, takže nemají tušení, jak daleko mají ke čtverci. Ale nakonec to dokázali. Ještě uděláme fotku a jdeme zpátky.

Po cestě si dáme ještě jednu hru a než se uvaří večeře, hraje se na zahradě vylepšeného peška. Když to všechny přestane bavit, večeře je na stole, zase zpíváme a jdeme jíst. Špinavého nádobí se dobrovolně ujmají kluci, vypulírují nakonec celou kuchyň, takže vypadá lépe, než když jsme přijeli.

Po večeři zamyšlení v čajovně, nechávám si napsat „feedback“, mám trošku obavy, jestli nejsem jediná, kdo ten víkend vnímá jako skvěle strávený čas, ale když pak v noci čtu lístečky, musím se smát a mám fakt dobrý pocit. „Nejmíň se mi líbila plíseň v koupelně.“ Tak takhle vypadala nejostřejší kritika, takže si můžu oddechnout a těšit se na další společnou akci.

Eliška Venglařová, TS Mělník

Publikujte na adam.cz a v časopise Archa!

Česká rada dětí a mládeže ČRD M nabízí svůj publikační prostor na serveru adam.cz či v časopise Archa. Můžete se podělit s ostatními o své zkušenosti z letní táborové, resp. prázdninové činnosti Vašeho sdružení. V redakci tištěného zpravodaje ČRD M Archa a internetového portálu Adam uvítáme Vaše zkušenosti, zajímavé zážitky, postřehy z různých akcí i dojmy a úvahy týkající se daného námětu (téma Archy konkrétně zní „Sbohem, prázdniny! – Vítejte, nováčci!“).

Texty příspěvků (pokud možno provázené fotografiemi, nejlépe kvalitními digitálními o velkém rozlišení) zašlete, prosím, během prázdnin na adresu archa@crdm.cz a zároveň i na zprava@adam.cz. Uzávěrka příspěvků pro toto číslo Archy je 20. srpna 2009 (zpravodaj má vyjít zhruba v polovině září); portál Adam je však může zveřejňovat i průběžně...

PS: Budete-li tedy psát do Proteinu, můžete kopii poslat i na výše uvedené emaily. ;-)

Nová zábava na Internetu!

Internetu vládne nová zábava. Lidé leží naprosto všude, třeba na stromech, v obchodě, na pouliční lampě, před tankem, jen tak na ulici, v restauraci na stole... Zkrátka celý vtip je pouze v tom, jít kolem něčeho zajímavého či naopak absolutně všedního a lehnout si na to, před to, pod to, kolem toho... a nechat se vyfotit. Fotku pak dát na web.

Jako úlet bezva, je vidět, že nuda dokáže podnítit šedou kůru mozkovou k neuvěřitelným nápadům. To, co je na celé věci zajímavé, je její nakažlivost a rychlost, s jakou se šíří. Co vy na to? Už jste se připojili? Nebo se připojíte? Nebo zkusíme vymyslet něco stejně chytlavého, ale třeba s ještě propracovanějším smyslem? Své nápady rovnou realizujte!

-jvh-, foto: www.facebook.com

Zabukujte si v diářích!

5.–7. října 2009

proběhne každoroční

SeZam

Setkání zaměstnanců YMCA

Očekávejte další podrobnosti!

A co najdete v příštím čísle?

1. To, čím do něj přispějete :-)
 2. To, co pro vás připraví ostatní...
- Tématem příštího Proteinu bude:

??? To jsme sami zvědaví ;-)

Jak jste si jistě všimli, odhadnout téma vždy dalšího Proteinu je velmi obtížné, proto se tentokrát nebudeme pouštět do žádných velkých prognóz a necháme se překvapit. Jistě však víme, že i další číslo bude příjemné...

Nezapomeňte ale také na zprávy a (kvalitní) fotografie ze svých akcí.

Uzávěrka je čím dříve, tím lépe! :-)

Pište na mail redakce: protein@ymca.cz

Coaching for creativity

Sebezkušenostní trénink

23.–31. 10. 2009, Hollókő, Maďarsko

Nabídka pro pracovníky s mládeží (dobrovolníky i zaměstnance, vedoucí, trenéry, mentory) jakéhokoli věku!

Téma: Coaching (vedení, trénování) – jeho použitelnost a možnosti při rozvoji práce s mládeží – hlavně z hlediska dlouhodobé podpory mladých lidí a jejich iniciativ.

- Co je coaching: jeho koncept, metody, hodnoty, základní charakteristiky a principy
- Je coaching relevantní v kontextu, ve kterém pracuji? Kdy ho použít a kdy ne?
- Techniky coachingu: aktivní naslouchání, strukturované použití otázek, zpětná vazba, styly učení, styly komunikace, rozvoj kompetencí
- Frekventovaná témata a situace v práci s mládeží, kde lze coaching využít

Pogram:

- Individuální a skupinová cvičení: workshopy, drama, tanec, kreativní vyjádření, simulace
- Přednášky k představení přístupu a popsání užitečných technik
- Praktický nácvik naučených technik
- Dobrovolnický projekt v místní komunitě
- Diskuze, sdílení pro zpracování nově nabytých zkušeností
- Prezentace účastníků: jejich kultura, jejich organizace, příklady dobré praxe
- Vytváření plánů do budoucnosti

Metoda: trénink rozvoje osobnosti skrze metodu učení se zkušeností, interkulturní vzdělávání.

Cena: 30% nákladu na cestu a účastnický poplatek 80 € (cca 2 080 Kč)

Uzávěrka přihlášek: 15. 9. 2009

Více informací na: www.ymca.cz a kristina.ambrozova@ymca.cz